

انجيل مَتَّى

۱

عیسی مسیح شجره نومه

۱ عیسی مسیح شجره نومه،

که داوود پاتشاه زا و ابراهیم پیغمبر نسل به همنه عه:

۲ ابراهیم، اسحاق په،

اسحاق، یعقوب په

یعقوب، یهودا و چو برارون په به.

۳ یهودا، فِرِص و زِراح په به

و چون ما نوم تامار په.

فِرِص، حِضرون په

و حِضرون، رام په،

۴ رام، عَمیناداب په،

و عَمیناداب، نَحشون په

نَحشون، سَلمون په به.

۵ سَلمون، بوَعز په به. و بوَعز ما نوم راحاب په.

بوَعز، عوبید په به و عوبید ما نوم

روت په.

عوبید، یسا په به

۶ و یسا، داوود پاتشاه په به.

داوود، سلیمان په به.

سلیمان ما پیش از ام که داوود پاتشا زنگ بیه، اوریا زنگ په.

۷ سلیمان، رُبعام په،

و رُحْبَام، أَبَيَا پِه، أَبَيَا، آسَا پِه پِه.
٨ آسَا، يَهُوشَافَاطِ پِه،
و يَهُوشَافَاطِ، يورام پِه،
يورام، عُرِّيَا پِه پِه.
٩ و عُرِّيَا، يوتام پِه، يوتام، آحاز پِه،
و آحاز، حَزَقِيَا پِه پِه.
١٠ حَزَقِيَا، مَنَسِي پِه، مَنَسِي، آمون پِه
آمون، يوشيا پِه پِه.
١١ يوشيا، يَكُنْيَا و چو براعون پِه پِه که
آم زمون، يهوديون تبعيد بنده به بابل سرزمين.

١٢ يهوديون تبعيد پَش به بابل:
يَكُنْيَا، سَلَّتَيْلِ پِه و سَلَّتَيْلِ زِرو بابل
پِه پِه.

١٣ زِرو بابل، ابيهود پِه،
ابيهود، اِلياقيم پِه،
و اِلياقيم، عازور پِه پِه.
١٤ عازور، صادوق پِه،
صادوق، آخيم پِه،
آخيم، اِليود پِه پِه.
١٥ و اِليود، اِعازار پِه و اِعازار، مَتان پِه،
مَتان، يعقوب پِه پِه.

١٦ يعقوب، يوسف پِه و يوسف مريم شو به،
و مريم، عيسي اي که اوشون مسيح وائي
دنياش بايرد.

١٧ هِمَنَه، ابراهيم پيغمبر زَمون تا داوود پاتشاه زَمون چهارده نسل و داوود
پاتشاه زَمون تا زموني که يهوديون به بابل تبعيد بنده چهارده نسل و تبعيد
زَمون تا مسيح زَمون چهارده نسل بنده.

عيسي مسيح دنيا اوميان

۱۸ عیسی مسیح دِنیا اومیینِ هَمَنَه به: عیسی ما مَریم، یوسفِ پیوندی به. اما پیش از آم که عروسی بکرنده وختی که مَریم کِلگ به معلوم ببه که روح القدس دَ اَوراس. ۱۹ مَریم شو، یوسف، که صالح مَرِدکی به و نِگوسِشَه مَریم رسوا بیبیه، تصمیمش بگت که بی صص مَریم دَ جِدا بیبی. ۲۰ اما وختی یوسف هِنو هَم فِکَر دَ به ای دَفه خداوندِ ای ملائکه ای، چو خواوَ دِرومه و بَواتِش: «ای یوسف، داوود پاتشاه زَا، اِشته زَنگییم مَریمییم پیوند کردنِ مَترس، چون آ خوردگی که چو تَرَنه دَ اِسَه، روح القدس دَ اِسَه. ۲۱ مَریم ای زایِ ای دِنیا آیره و تَه چو نوم عیسی اُنی، چون او اِشتن قومه، چون گناهانِ دَ نجات دی.» ۲۲ آم چیه هَمَه اتفاق دِگت تا آ چيون که خداوند، اِشعیای پیغمبره زَوَن و اِتش به، اتفاق دِگنه که

۲۳ «ای کِلگی آور آبی و زایِ دِنیا آیره

و چو نوم عِمانوئیل اونینده»

که چو معنی «خدا چما خَمناعه» اِسَه. ۲۴ وختی یوسف خواوَ اوپاب ببه هر چه که خداونده ملائکه آجوش فرمان داعة به، انجامش بدا و مَریمییم که چو زَنگ به پیوندش بگه. ۲۵ اما چو آم نُخوت تا وختی که مَریم اِشتن زاش دِنیا بایرد، و یوسف، آ خوردگی نومش عیسی اونا.

۲

ستاره شناسون عیسی وینتِن را آنده

۱ عیسی، هیروودیس پاتشاهی دوران، شهر بیت لِحَم، یهودیه منطقه دَ دِنیا بومه، بعد آم که عیسی دِنیا بومه چند ستاره شناسِ که مَغ گرو بِنده، مشرقه سرزمین طرف بومندِ شهر اورشلیم ۲ آپرسِشونه: «یهودیون پاتشاه که تازَه دِنیا اومییاسَه کار؟ چون اما چو ستاره مشرق دَ وینتیوم و چو پرستش را اومییوم» ۳ وختی آم خبر هیروودیس پاتشاه گوش آرسِس پریشون ببه، اورشلیم مردم هَمُن چو شارین پریشون بِنده. ۴ هیروودیس هَمَهی سرون کاهنون که معبده علما بِنده و قومه تورات معلمینش ای یقا وُنگ بگه و چون کودَ آپرسس: «مسیح موعود کا گَوَن دِنیا با؟» ۵ اوه جواوشون بدا: «شهر بیت لِحَم، یهودیه منطقه دَ، چون میکای پیغمبر درباره آم هَمَنه نیویشتشه که:

۱ «ای شهر بیت لِحَم که یهودا سرزمین دَ اِسی،

تَه یهودا حاکمون وَر اصلا کم نییش،

چون اِشْت دِلَ دَ ای حاکمی ظهور گره
که چمن قوم، اسراییل رهبری کره.»^۷

پس هیرودیس پاتشاه خلوتی آستاره شناسش وُنگ بگه اِشْتن وَر و ستاره
ظاهر آیینَه زمونش چو کودَ آپرسس.^۸ اُخْری اجونش بخرسا شهر بیت لِحْم، و
بوات: «بِشا و دِقْتِیْم آ خوردگِ پش بگردا. وختی اَوْرُن اَلْوَس اَمِن خَوْر دار بکرا
تا ازی بام آجو پرستش بکرم.»^۹ ستاره شناس بعد آم که پاتشاه لاوَعونش
اَشْنوس، راه دِگْتِنده. هَه ستاره ای که چو ابراو مینه موقعشون وینته بِنده،
چون پیش شی آی، و اَخِر اَیقا سرون ور که خوردگِ پر به، و نَدَرْد. ^{۱۰} اَوَه ستاره
وینتَنیْم پر خوشحال بِنده. ^{۱۱} وختی بَشِنده کییه دله آ خوردگِشون چو ما
خَمنا مریمیْم، بوینتَشون و سجدَه بکردِنده، و آ خوردگِشون پرستش بگه.
اُخْری اِشْتن صندوقونشون آکه و هدیه عونی از طلا و کندر و مُرّ اَجوشون
تقدیم بگه. ^{۱۲} چون خواو دِلَ اَجونشون هشدار دایه بنده که هیرودیس وَر
اومگَرِنده، اَوَه علایده راهییه اَگَر دَسِنده اِشْتن مملکت.

دِوِشْتن به مصر

^{۱۳} وختی ستاره شناس بَشِنده، خداونده ای ملائکه اییه یوسفِ خواو درومه
و بواتش: «اُپاب بیه، خوردگِ و چو ما خَمنا دِوَض مصر و تا اَزْمُون که اَتَه خَوْر
دیم پر وِنْد، چون هیرودیس پاتشاه آم خوردگِ پش گَرِده تا آجو بکوشه.»
^{۱۴} پس یوسف اُپاب بیه و شَوونه، آ خوردگِ و چو ماش اوگت و دوشتشه مصر
^{۱۵} و تا هیرودیس مَرْدَنَه وقت پر وِنَدَرْد. هِمَنَه آ چه که خداوند، پیغمبره زَوَنَه
واتش به اتفاق دِگت که «چَمِن زام مصر دَ آخاست.»

^{۱۶} وختی هیرودیس بزونسشه که ستاره شناسه آجو وازشون داعه پر عصبانی
ببه و مطابق اَزْمُون که ستاره شناسون واتشون به، دستورش بدا تا شهر
بیت لِحْم و چو اطرافِ همه ی دِ ساله کولان و چو وِلگ تره، بکوشنده.
^{۱۷} اَموقع اَچیون که اِرمیای پیغمبره پیشگوییش کرده به، اتفاق دِگت که واتش
به:

^{۱۸} «شهره راقه دَ صصی گوش آرسس.

بِرْمون و پيله ماتمی صص.

راحیل اِشْتن خوردگِون را بِرْمونش کردی.

و نتونسی آرام بیی

چون چو خوردگِ مردَ پندِه.»

آگردسن به ناصره

^{۱۹} هیرودیسه مردَنه پش، آزْمون که یوسف مصرَ دَ به، ای خداونده ملائکه، یوسفِ خواو درومه و ^{۲۰} بواتش: «أپابِ بیه، خوردگ و چو ما خَمنا آگرد اسراییل سرزمین، چون آوه که گوسِنده آ خوردگِ بکوشنده، مردِنده.» ^{۲۱} پس یوسفِ أپابِ بیه خوردگ و چو ماش اوگت و آگردسشه اسراییل سرزمین. ^{۲۲} اما وختی بَشَنوسشه که آرکلائوسِ اِشتن په جا، هیرودیس، یهودیه منطقه حاکم اِسِه، بترسِسشه پرِ بیشی، چون خواوِ دلِ آجوشون هشدارِ داعه به، جلیله منطقه طرف راه دمگن ^{۲۳} یوسفِ بَشِه و ای شهری دَ که چو نوم ناصره به زندگیش بگه. همنه به که پیغمبران پیش گوپی اتفاقِ دگت که واتشون به: «اجو ناصری وانده.»

۳

یحیی، مسیح راه آماده گریار

^۱ هه روزون یحیای تعمیددهنده ظهورش بگه و یهودیه بیابون دَ پندش داتی ^۲ بواتش: «توبه بگراه چون آسمانه پاتشاهی نزدیکه!» ^۳ یحیی آ کسی اِسِه که اِشعیای پیغمبر چو دربارِه وا: «ای نفر بیابانَ بلند صصی ام وا: «خداونده راه، آماده بگراه!» چو راهون دوز بکرا»

^۴ یحیی خِلاوِ شترِ پشم دَ به و چرمیه قایشی اِشتن کمرش دِوستی، و چو غذا ملخ و کوهیه عَسَل به. ^۵ اورشلیم مردم و سراسر یهودیه منطقه و تمامی اُردن روار اطراف چو وَر شینده ^۶ و اِشتن گناهانسون اعتراف گردی و اُردن روار یحیی دَسیم غسل تعمیدشون ایگتی.

^۷ اما وختی یحیی بیوینتسه که پر علما فریسیون فرقه و صدوقیان فرقه بومند پر که او تعمید داتی تا تعمید بیگیرنده، اجونش بوات: «ای افعی زادعون! که شماش هشدار بدا تا از آ غضبی که آدوزا؟ ^۸ اعمالی انجام بدیا که توبه را کرِنده ^۹ و اِشتنیم موایا ”چما جد ابراهیم پیغمبر اِسِه.“ چون شمارا وام که خدا قادره آم سگون دَ ابراهیمه را اولاد به وجود بایره. ^{۱۰} حتی هَننه تبر، دارون بن نینده.

هر داری که چاک میوه مدییه، ایپرنده و آتش دَل فر دیند.»
 ۱۱ از توبه کردنه را، شَماهون آوییم تعمید دیم اما کسی که چمن پش آچمن
 قویتره و از حتی لیاقت ندارم چو پای جار چو پیش بنیم. او شَماهون، روح
 القدوس و آتشییم تعمید دی. ۱۲ او اِشتن چنگییم اِشتن خرمنگاه تمیز کره.
 اِشتن گندم انبارون د ذخیره گره، اما سَمَر، آ آتشییم که اینمره سوجونه.

عیسی تعمید

۱۳ اُخری عیسی جلیل منطقه د بومه اُردن رووار، یحیی وَر تا یحیی اجو غسل
 تعمید بیدی. ۱۴ ولی یحیی تَقْلَاش بگه چو پیش بگیریه که ام کار مکره و آجو
 بوات: «از نیاز دارم اِشته دستیم تعمید بیگیرم، حلا ته آی چمن وَر؟» ۱۵ اما
 عیسی چو جواو بوات: «بارز همنه بیی، چون چما را ام چاکه که آچه که
 درسته تمام و کمال انجام بدیوم.» پس یحیی راضی ببه. ۱۶ وختی عیسی
 تعمیدش بگت اَلْبَحَل آو د اَبَر بومه. هه لَحْظَه آسمان عیسی را آبه و خدا
 روحش بیوینت که گوتری شارین نازل ببه و عیسی سَر بنشت. ۱۷ و صَصی
 آسمون د بومه که «ام چمن عزیزه کوله که از چو د پر راضیم.»

۴

عیسی امتحان کردن

۱ اُخری خدا روح، عیسیش ببه بیابون تا شیطان آجو امتحان بگره. ۲ بعد ام
 که چهل شبانه روز عیسی روز به و شیرش ببه. ۳ آ موقع وسوسه گر بومه
 عیسی وَر و بوات: «اگم ته خدا زایش، ام سگون دستور آده که نان ببینده!»
 ۴ اما عیسی جواو بدا: «تورات نیویشته بیاسه که:

«انسان فقط نانیم زنده نی،

بلکم هر کلمه اییم که خدا گر د اَبَر آ، زندعه.»

۵ اُخری ابلیس عیسیش ببه مقدس شهر و معبد بلندترین قسمت سرش بنا
 ۶ و آجوش بوات: «اگم ته خدا زایش، اِشتن فر د اِشنیو چون زبور کتاب د
 نیویشته بیاسه:

«اِشته خونین خدا اِشتن ملائکه عه دستور دی»

و آوه آته اِشتن دسون سَر برنده که،

مگره اِشته لنگ سگی بگنه.»

٧ عیسیٰ چو جواو بوات: «آم نی تورات دَ نویشته بیاسه که،
«خداوند، اشته خدا امتحان مکه.»»

٨ هنی، ابلیس عیسیش ببه ای بلنده کوهی سر و تموم دنیا مملکتون و چون شکوه و جلالش، عیسیش نشون بدا و ٩ بوات: «اگم چمن سجده بکری و آمن پرستش بکری، اجم هممه آته آدیم.» ١٠ عیسی بوات: «ای شیطان چمن دور ببه! چون تورات نیویشته بیاسه که:

«خداوند، اشته خدا سجده بگه

و فقط چو را خدمت بگه.»»

١١ اُخری ابلیس عیسیش ول بکه و ملائکه عه بومنده عیسیشون خدمت بگه.

عیسی اشتهن خدمت شروع کره

١٢ وختی عیسی بَشَوَسْشه که یحیی دستگیر ببه، آگردسشه جلیل منطقه. ١٣ اُخری ناصره دَ بَشَه شهر گفرناحوم و پرزندگیش بگه. شهر گفرناحوم جلیل دریاچه وَر و زبولون و نَفْتالی نواحی به. ١٤ هَمَنَه اِشْعَیای پیغمبر پیشگوی اتفاق دِگنه که واتش به:

١٥ «زبولون و نَفْتالی، سرزمینونی که

دریا راه، اُردن رووار آدیم بنده،

جلیل قومون؛

١٦ مردمی که تاریکیه دَ زندگی کزنده،

پيله نوری وینده

و به آوه که مرگ منطقه و مرگ سایه دَ زندگی کزنده،

روشنایی بتاوس.»

١٧ عیسی آ زَمُون دَ آم پیامه اعلام کردنش شروع بگه که: «توبه بگرا، چون آسمونه پاتشاهی نزدیکه!»

عیسی اولین شاگرده

١٨ وختی عیسی جلیل دریاچه وَر دَ قدمش زَی، دِ پَراش بوینت که چون نوم شَمعون، که اوشون پَطْرُس وائی و چو برا آندریاس به. اُون دریا دلَ تورشون فِر دایِی چون که صیاد بنده. ١٩ عیسی آجونش بوات: «چمن پَشَ بایو که از شما وام که چه ظَرَه شَماهون، مردمه صیاد گرم.» ٢٠ اُون البَحَل اشتهن تورشون کنار فر بدا و عیسی پَشَ بشنده. ٢١ وختی عیسی اشتهن راش ادامه دایِی، دِ غَلایده

برارش یعنی یعقوب زبدي زا و چو برا یوحناش بوینت که اِشتن په خَمنا قایقَ دَ بِنده و اِشتن تورشون حاضر آگردینده. عیسی آجون وُنگ بگه. ۲۲ اَوُن اَلْبَحَل اِشتن قایق و اِشتن په شون ول بکه و عیسی پَش بَشنده.

مريضون شفا

۲۳ عیسی تمومه جلیل منطق دَ گردِسی و یهودیون عبادتگاهون دَ تعلیمش دایي و چاک خبرِ خداوندِ پاتشاهیش اعلام کردی و مردمه درد و مریضیش شفاش دایي. ۲۴ پس عیسی شهرت تمومه سوریه دَ آپیچس و مردم همه ی مریضون که هر جور مرض و دردیشون دَ و دیوزدگون و غَشیون و فلجونشون چو وَر آیردنده و عیسی آجون شفا دایي. ۲۵ پس پر جماعتی جلیل منطقه و دِکاپولیس ناحیه، اورشلیم شهر و یهودیه منطقه و اُردن روواره اَ دیم عیسی پَش بَشنده.

۵

موعظه کوهی سر

۱ اوختی عیسی اَ جماعتش بوینت، کوهی سر بَشه و بِنِشت. اُخری شاگرده چو وَر بومند ۲ و عیسی شروع به تعلیمش بکه و بوات:
۳ «خُش به حال آوی که روخ دَ فقیرنده،
چون آسمونه پاتشاهی،
چون را بی.
۴ خُش به حال آوی که ماتم زَدنده،
چون آوه آروم گیرنده.
۵ خُش به حال آوی که فروتَننده،
چون آوه تمام دِنیا صاحب
بینده.
۶ خُش به حال آوی که وَشیر و تَشیر عدالتِنده
چون آوه سیر آبینده.
۷ خُش به حال آوی که رحم گرنده،
چون، چون را رحم بی.
۸ خُش به حال آوی که چون دل پاکه،

چون آوه خدا وینده.
 ۹ خُش به حال آوی که سلوک داینه پِش اِسنده،
 چون آجون، خدا خوردِگ وانده.
 ۱۰ خُش به حال آوی که
 صالح بیینه خونین جفا ویندِ
 چون آسمونِ پاتشاهی
 چون را بی.

۱۱ خُش به حال شَما، زمونی که مردم چِمین خونین شَماهون دِشمون بدینده
 و جفا بوینو و هر بَد لاوعی شَما ضِد بواندِه. ۱۲ خوش ببا و شادی بگراه چون
 شَما پاداش، آسمان دَ پيله اِسِه. چون آ پیامبرونی که پیش از شَما اومیه بنده،
 همنه جفاشون وینته به.»

نور و نمک

۱۳ شَما دنیا نِمک اِسیوو. اما اگم نِمک اِشتن مزه از دس بدی، چه طَره بی هنی
 اجو سُو کردن؟ دِ هیچی را بَدرد نُخره جز آم که فِرِش بدیوم و هدر بشی.
 ۱۴ شَما دنیا نوریو. شهری که کوهی سر بنا بی، نیی اجو جا بیدی. ۱۵ هیچکس
 چراو اونگیره و آجو قداره بن نارزه بلکم آجو چراودون سر نیندِه تا چو نور همن
 سر که گه دَ اِسِنده دِگنه. ۱۶ پس بارزا شَما نور مردم سر دِگنه تا شَما چاگه
 کارون بویننده و شَما په که آسمان دَ اِسِه، اجو ستایش بکرنده.»

شریعت

۱۷ «فکر مکر که از اومیم تا تورات و پیامبرون نوشته هون باطل بکرم: نومیم
 تا اجون باطل بکرم، بلکم اومیم تا اجون انجام بدیم. ۱۸ چون حقیقتن، شَمارا
 وام تا زُمونی که آسمون و زمین اِشتن یقا دَ اِسِنده، هرگز ای نقطه یا همزه ای
 تورات دَ کم نیی، تا آم هَمّه که تورات نیویشته به انجام بیی. ۱۹ پس هر که آم
 شریعتِه وِلگ ترین احکامه کم اهمیت بزونه و دیگران یاد بدی که همنه
 بگرنده، آسمان پاتشاهی دَ وِلگ ترین بیینده. اما هر که آم احکام انجام بدی و
 اجو دیگران یاد بدیه، آسمانه پاتشاهی دَ پيله بی. ۲۰ چون شَمارا وام، تا شَما
 چاکتر از تورات معلمین و فریسی فرقه علما مبا، هرگز آسمان پاتشاهی دله نِشا.

خشم

^{۲۱} اَشْتَوَسِيو که قدیمیونشون واتِه که، ”قتل مکه، هر که قتل بکره، سزاوارِ که محاکمه بیی.“ ^{۲۲} اما از شَما وام هر که اِشتن برار را عصبانی بیی، محاکمه سزاواره؛ و هر که اِشتن براعه ”توهین“ بکره، شورا پیش محاکمه سزاواره؛ و هر که اِشتن براعه احمق بواعه جهندمه آتسه سزاواره. ^{۲۳} پس اگم وختی گوی اِشته هدیه قربانگه دَ تقدیم بکری، ویرر آگت که اِشته برا اِشته دَسَت ناراحته، ^{۲۴} اِشته هدیه قربانگه دَ بِنه و اول بَش اِشته براریمم آشتی بکه، اُخری بوره اِشته هدیه تقدیم بکه. ^{۲۵} با اَ کسی که اِشت دَ شکایت داره، محاکمه راه دَ البجل، آشتی بکه، مبادا که آته بره قاضی وَر و قاضی آته آدی نگهبانه دَس و ته زندان دِگنی. ^{۲۶} حقیقتا، آته وام که تا قرون آخَر مَدی زندان دَ اَبَر نای.

شهوت

^{۲۷} «اَشْتَوَسِيو که واتشون، ”زنا مکه.“ ^{۲۸} اما از شَما وام هر کی شهوتیم ای زَنگی دِدِسِه هه لحظه اِشتن دل دَ اَزَنکیمم زناش کرده. ^{۲۹} پس اگم اِشته راسَ چَشِمِه باعث بی که ته گناه بکری، آجو اَبَر بایر و فِر ده، چون اِشرا چاکتر که اِشته بدن ناقص بیی تا آم که تمام اِشته بدن جهندم دَ دِگنه. ^{۳۰} و اگم اِشته راسه دسه باعث بی که ته گناه بکری، آجو قطع بکه و فِر ده، چون اِشرا چاکتر که اِشته بدن ناقص بیی تا آم که تمام اِشته بدن جهندم دگنه.

طلاق

^{۳۱} «هَمَ نِ هِمَنَه واتشونه که ”هر که گوه اِشتن زَنگِ طلاق بدی، گون آجو طلاقنامه ای آدی.“ ^{۳۲} اما از شَما وام هر که اِشتن زَنگِ جز زنا را طلاق بدی، باعث بی اَزَنک زنا کار بیی، هر مردکی که طلاق ایگنه زَنگی ام پیوند بگره، زناش کرده.

قسم

^{۳۳} «و هِمَنَه نِ اَشْتَوَسِيو که قدیمیونشون واتِه که، ”دوروعیه قسم مَخَه، و آ قسمونی که خداوند نوم خُردره وفا بکه.“ ^{۳۴} اما از شَما وام هرگز قسم مَخَرا، نه آسمانه قسم بخرا، چون که خدا پاتشاهی تخته، ^{۳۵} و نه زمینه قسم بخرا، چون چو پا نایه یقاسه و نه اورشلیم شهره قسم بخرا، چون که آ پيله پاتشاه شهره. ^{۳۶} و اِشتن سره نِ قسم مَخَه، چون حتی نِتونی اِشتن ای سر موی سیی یا سیاو

بکری. ^{۳۷} پس شَما "بله" هَه "بله" بی و شَما "نه" هَه "نه" بیی، چون چَم دَ ویشتر، شرور کاره.

انتقام

^{۳۸} «آشَنوسِیو که واتشونه، "چَشم چَشمه عَوض و دندون دندونه عَوض." اما از شَما وام شرور آدمه پیش مَوندرَا. بلکم اگم کسی اشته دیمه راسه طرفِ ای سلی ای زنه، اشته دیمه ا طرفه نی آگردون چو طرف تا بزنه. ^{۴۰} و اگم کسی بگوه اَنه محاکمه را بیره، تا اشته شوی ایگیره، اشته عبا نی آجو آده. ^{۴۱} اگم ای رومیه سریازی اَنه مجبور بکره که چو باره دِ کیلومتر بیری تَه چهار کیلومتر ببه. ^{۴۲} اگم کسی آته مندَت بکره که آجو ای چی آدی، آجو آده و کسی که اِشت کودَ قرضی آخازه، اشته دیم او مگردون.

دشمنون محبت کردن

^{۴۳} «آشَنوسِیو که واتشونه، "اِشته قونشیم خُش ببه و اشته دشمنَ دَ بَدِرون با." ^{۴۴} اما از شَما را وام شَما دشمنونیم خُش ببا و آوی که شَماهون آزار رسوننده، چون را خیرَ دعا بگرا، ^{۴۵} تا شَما په که آسمانَ دَ اِسه، چو خوردِگِ ببا. چون او اِشتن آوتابه چاک آدمان و بد آدمان سَر ای جور تاوانه و اِشتن وارونه عادل آدمون و ظالمَ آدمون سر ای جور وارونه. ^{۴۶} اگم فقط کسونیم خُش ببا که شَما خمنا خُشنده، شَما را چه پاداشی داره؟ مگم خراجگیرِ هِمَنه نکرنده؟ ^{۴۷} و اگم فقط شَما برارونِ را سلام بکرا، دِ چه کار چاکتری نسبت به دیگران کار دارو؟ مگم بت پرسته نی هِمَنه نکرنده؟ ^{۴۸} پس شَما گون کامل ببا هه جور که شَما آسمانیه په کامله.

۶

صدقه داین

۱ «ویراجون ببا که شَما اِشتن خیره کارون مردمن چَشمون پیش مکرا، چون هِمَنه شَما په وَر که آسمونَ دَ اِسه پاداشی نِدارو.

۲ «پس آ وختی که صدقه دی، جار مزن، دِ دیمه آدمون شارین که عبادتگاهون و کوچه بازارانَ دَ آم کار کننده تا مردم چون تعریف بگرنده. حقیقتا، شَما را وام که آوه اِشتن پاداششون ایگتِه. ^۳ پس تَه وختی صدقه دی،

هِمَنَه آده که اِشته چپَ دَسِ آ کاری که اِشته راست دَسِ کره، مَزونه ^۴ تا اِشته صدقه مخفی بیبی؛ اُخری اِشته په که هر مخفیه کاری چورا آشکاره، آته پاداش دی.

دُوعا

«وختی که دُوعا کری، دِ دیمه آدمون شارین مبه که خُشنده عبادتگاهون و کوچه سرون دَ پا وندرنده و دُوعا بکرنده تا مردم آجون بویننده. حَقیقَتا، شَمارا وام که آوه اِشتن پاداششون ایگِته. ^۶ اما، ته وختی که دُوعا کری اِشته اتاقه دِله بشه، و چو بره دِبنده و اِشته آسمانیه په وَر که چشمونَ دَ مخفیه دُعا بکه، اُخری اِشته آسمانیه په که مخفی کارون چورا آشکاره، آته پاداش دی.

^۷ «وختی دعا کری، بیخودیه لاوعون تکرار مکه، هِمنه که بت پرسته لاهه گرنده، چون آوه هِمنه فکر کونده که پر تکرار کردنییم، چون دعا مستجاب بی. ^۸ پس چون شارین مبه چون شَمَا په پیش از آم که شَمَا چیزی چو کودَ آخازا، زونه که شَمَا چه احتیاج داو.

^۹ «پس شَمَا هِمَنَه دُوعا بگراه:

«ای چَمَا په که آسمانَ دِ اِسی

اِشته نوم مقدس بیبی.

^{۱۰} اِشته پاتشاهی با.

اِشته خواسته، هِمنه که آسمانَ دِ انجام بی،

زمین را انجام بیبی.

^{۱۱} چَمَا را روزانه غذا بایر و آجما آده.

^{۱۲} و چَمَا قرضون ببخش،

هِمنه که آما چَمَا قرضون بخشوم.

^{۱۳} و آجما امتحان مکه،

بلکم آجما آشیریر دس دَ نجات آده. چون پاتشاهی و قدرت و جلال تا ابد

اِشراسه. آمین.

^{۱۴} چون اگم مردمون خطاهون ببخشا، شَمَا آسمانیه په نی شَمَاهون ببخسه.

^{۱۵} اما اگم مردمون خطاهون ببخشا، شَمَا آسمانیه په نی شَمَا خطاهون

نَبخسه.

روزه

۱۶ «وختی که روزّه گیرا، دِ دیمون شارینِ اِشتنِ پَگرِ مَکرا چون اوه اِشتن دیمه حالته عوض گرنده تا مردمون وَر نشون بَدینده که روزنِد. حقیقتن، شَمارا وام که اوه اِشتن پاداششون ایگته. ۱۷ اما وختی ته روزّه گیری، اِشته سَرِ روعن آسون و اِشته دیمه بِشو ۱۸ تا مردم مَزوننده ته روزیش بلکم اِشته آسمانیه په که چشمانَ دِ مخفی اسه و اِشته په که مخفی کارون چو را آشکاره، آته پاداش دی.

گنج آسمونَ دِ

۱۹ «شَمنا زمین دِ گنج جمع مکرو، یقایی که پَت زنه و زنگ زنه و دِزه آینده و آجو دِزنده. ۲۰ بلکم شَمنا آسمون دِ گنج جمع بَگرو یقایی که نه پَت زنه و نه زنگ زنه و دِزه ناینده و آجو نِزنده. ۲۱ چون اِشته گنج هر یقا بیبی، اِشته دَلَم پر اسه.

۲۲ «چشم، جانه چراوه. اگم اِشته چشم سالم بیبی، اِشته تموم وجود نورانی بی. ۲۳ اما اگم اِشته چشم فاسد بیبی اِشته تموم وجود ظَلَمات بی. پس اگم نوری که اِشته وجود اِسه ظَلَمات بیبی، چه پيله ظلماتی اِسه!

۲۴ «هیچکه نِتونه دِ اربابه را خدمت بَگره، چون یا ای نفر دِ بدش آ و آ ایو محبت گره، یا ایو دل بَندیه و آ ایو اهمیت نِدی. شَمنا نِتونو هم خدا بَنده بِبا و هم پوله بَنده.

بی نگرانیه زندگی

۲۵ «پس شما را وام زندگی خوئین نگران مَبا که چه بُخرا و یا چه آخرا، و شَمنا جانه را نگران مَبا که چه دِگرا. مگم زندگی، شَمنا غذا دِ و شَمنا بدن، خَلاو دِ مهم تر نی؟ ۲۶ آسمون پَرندعون دِ دِسو که نه کارنده و نه درو گرنده و نه آنبارون دِ ذخیره کونده ولی هنی شَمنا آسمانیه په آجون روزی دی. مگم شَمنا چون دِ با ارزشتر نییا؟ ۲۷ کومین از شَمنا تونه نگرانی آم ای ساعت اِشتن عمره اضافه بَکره؟

۲۸ «چرا خَلاو را نگرانِیو؟ صحرا گُلون دِ دِسو که چه طره رشد گرنده نه زحمت کَشنده و نه وَجنده. ۲۹ ولی شَمنا را وام که حتی سلیمان پاتشاه نی اِشتن همه ی شکوه و جلالِییم چون شارین بَزک نِبِه. ۳۰ پس اگم خدا علفون که هارو صحرا دِ اَبَر آینده و صَبا تَنَد دِ سوچسه بی، هِمته پوشونه، ای کم ایمانون مگم شَماهون چاکتر از آم نِپوشونه؟

۳۱ «پس نگران مبا و موایا که چه بُخروم یا چه آخروم و یا چه دِگروم. ۳۲ چون بت پرسته، هممه هممه چيون پش گردنده، اما شما آسمانی په زونه که شما هممه آم چيون احتیاج دارا. ۳۳ بلکم اول خدا پاتشاهی و چو عدالت پش ببا، اُخری هممه چی شماهون آدی ۳۴ پس صبا را نگران مبا. صبا اِشتن نگرانِیون داره. هارو مشکلات، هارو را وسنده!

۷

دیگرون قضاوت کردن

۱ «کسی قضاوت مَکرا تا شمانی قضاوت مَبا. ۲ چون همنه که شما دیگرون قضاوت گرا، شما نی قضاوت گرنده و هه پیمانہ ییم که وزن گرا، شمانی وزن کرده. ۳ چرا سِمری که اشته برا چشم د اِسِه وینی، اما ا گنده ای که اشته چشم د اِسِه نیوینی؟ ۴ چه طره تونی اشته برا بوای، ”بارز ا سِمراشته چشم د اِسِه ابر بایرم“ با آم که اشته چشم د ای گنده ای داری؟ ۵ ای دِ دیم، اول گنده اشته چشم د ابر بایر اُخری چاکتر وینی تا ا سِمراشته برا چشم د ابر بایری. ۶ «ا چه که مقدس اِسِه، سبه هون مدیا و شما مرواریان، خویون پیش مندازو مبادا اوه بویلنده و آگردنده و شماهون اَنجن اَنجن بگردنده.

آخازا، بگردا، بکوعا

۷ «آخازا، که آدایه بی، بگردا، که آلوا، بر بکوعا، که بر شاما دیم آبی. ۸ چون هر که آخازا، اجو آدایه بی و هر که بگرده، آلو و هر که بره بکوعا، بر چو دیم آبی. ۹ شما میون کومین از شما اگم چو زا چو کود نانی آخازا، نان جا ای سیگی اجو آدی؟ ۱۰ یا اگم ای مای آخازا، ای ماری اجو آدی؟ ۱۱ پس اگم شما که بد آدمونی اسییا، زونو که چه طره چاک هدیه عون شما خوردگون آدیا، چنده ویشتر شما آسمانیه په، به اوه که چوکوده چیزی آخازنده، چاکه چيون دی. ۱۲ پس مردمییم همنه رفتار بگرا که گوا اوه شما ییم رفتار بگردنده. آم کتاب تورات و پیغمبرون نیوشته هون.

زندگی راه

۱۳ «تنگ بر د دله بشا، چون آراهی که چو آخر عاقبت هلاکته، آسونه و چو بر فراعه و آوی که ام بر د دله بشنده پرنده. ۱۴ اما آراهی که به آبدیه حیات

منتهی بی، چتین و چو بر تنگ و آونی که ام راه آلوده، کم اسنده.

دار و چو میوه

^{۱۵} «دوروییه پیغمبران د دوری بکرا. اون گوسپندون خَلاوییم آینده شَما وَر، اما چون باطن دَرزنده وَرگ شاریننده. ^{۱۶} داژن چون میوه هون د آزوننده. مگم انگور، خار بوته د، یا آنجیر، علف هرزه د چینا؟ ^{۱۷} همنه هر سالم داری چاکه میوه دی، اما آفتیه دار، بده میوه دی. ^{۱۸} سالم داری نتونه بد میوه بیدی و آفتیه دار نتونه چاک میوه بیدی. ^{۱۹} هر داری که چاک میوه مدیه، اجو ایپرنده و آتش دل فر دیند. ^{۲۰} پس شما اجون چون میوه هون د آزونو.

^{۲۱} «همنه، نی که هر که امین یوا "خداوند، خداوند" آسمان پاتشاهی دله بشی، بلکم اوه که چمن په خواسته که آسمان د اسه انجام بدی، آسمانه پاتشاهی دله شی. ^{۲۲} داوری روز خلیه امین وانده: "خداوندا، خداوندا، مگم اشته نوم د نبوتمون نکه؟ مگم اشته نوم د دیومون ابرمون نکه؟ مگم اشته نوم د پر معجزمون نکه؟" ^{۲۳} از رگ آجون وام، "هرگز شماهون اونزونسیم ای بدکارون، چمن دور آبا!"

دانا معمار و نادان معمار

^{۲۴} «پس هر که چمن ام لاوعون بشنوه و آجون عمل بکره، ای عاقل مردکی شارین که اشتهن کییه سگ سر بناش بکه. ^{۲۵} وارون بوارس، سیل بومه، باد پوزس و آکییش فشار بایرد اما آکییه خراو نبه چون آگه سگ سر بنا بییه به. ^{۲۶} اما هر که چمن ام لاوعون بشنوه و آجون عمل مکره، نادانه مردکی شارین که اشتهن کییش شن سر بناش بکه. ^{۲۷} وارون بوارس، سیل بومه، باد پوزس و آکییش فشار بایرد آکییه ویرانه ببه و آکییه ویرانی پر ببه!»

^{۲۸} وختی عیسی ام لاوش تموم بگه مردم چو تعلیم د مات بینده، ^{۲۹} چون کسی شارین تعلیمش دای که قدرت صاحب به، نه چون تورات معلمین شارین.

جدای مردکه شفا

^۱ وختی عیسی کوه د آشنیو بومه، پر جماعتی چو پش بشنده. ^۲ ام موقع ای

مردکی که جذامش دَ عیسی وَر بومه و چو پیش زانوش بزه و بوات: «ای آقا، اگم بگویی تونی امین شفا بیدی.»^۳ عیسی اِشتن دَسِس دراز بگه و آجوش دس بزه و بوات: «گوم؛ شفا بیگی» البَحَل، چو جذام چاک ببه.^۴ اُخْری عیسی اجو بوات: «ویراجون ببه و کسی را چیزی موای، بلکم بْشه اِشتن، کاهنه نشون آد و آقربانی که موسی پیغمبره دستورش داعه به تقدیم بکه تا آوه بزوند که شفار گته.»

رومیه افسر ایمان

^۵ وختی عیسی بْشه شهر گفَرناحوم دله، ای رومیه افسری بومه چو وَر و مِندَتیم ^۶ آجو بوات: «آقا، چمن نوکر فلجه و که دگتاسه و سخت درد گشه.»
^۷ عیسی بوات: «از آم و اجو شفا دیم.»^۸ اما آفسر جواو بدا: «آقا، از لایق نیم که ته چمن گه بایی. بلکم ته فقط ای چی بوا که چمن نوکر شفا بگیریه.^۹ چون آز اِشتن مامورم. سریازونی نی چمن تحت فرمان دارم. وختی ای نفری وام «بْشه»، شی و علایده نفرِ وام «بور»، آ. چمن نوکرِ وام آم کاره بکه «گره.»
^{۱۰} عیسی وختی آم لاوش بَشَنوس، مات ببه و به آوی که چو پیش اومیند بوات: «حقیقتن، شْما را وام آز حتی اسرائیل قوم دَ نی هِمَنه ایمانیم نوینته.^{۱۱} و شْما را وام که پر آدمه شرق و غرب دَ آینده و آسمان پاتشاهیه دَ ابراهیم و اسحاق و یعقوب حَمنا ای سفره سَر نِشِنده،^{۱۲} اما آوی که آم پاتشاهی را دنیا اومینده اجون اَبَر گرنده به تاییکی، یقایی که بَرَمِنده و دندون دندونون سر فشار دینده.
^{۱۳} اُخْری آفسرش بوات: «بْشه! مطابق اِشته ایمان آته آدایه بی.» البَحَل چو نوکره شفافش بگت.

^{۱۴} وختی عیسی بْشه پَطْرُس کییه، پَطْرُس زن ماش بیونت که تَبِش کرده به و مریض، گه دَ دگته.^{۱۵} عیسی چو دَسِس دَس بزه و چو تب قطع ببه. و آزَنک اویاب ببه و عیسی کود پذیرایش بگه.

^{۱۶} غروو دم، پر دیو زده عونشون بایردند عیسی وَر و عیسی ای کلامیم دیون اَبَرش بگه و همه ی مریضونش شفافش بدا.^{۱۷} هِمَنه ببه، تا اشعیای پیغمبره پیشگویی اتفاق دگت که واتش به:

«آو چما دردش اوگت

و چما مریضیش اِشتن دوشه سر ببه.»

عیسی پیروی کردنه بها

۱۸ وختی عیسی بوینته که پر جماعتی چو دویر جمع آبنده، دستورش بدا: «دریاچه اَدیم بِشوم.» ۱۹ اَموقع توراتِ ای معلمی بومه عیسی وَر و بوات: «ای استاد، هر یقا بیشی، اَز اشته پَش آم.» ۲۰ عیسی جواو بدا: «شالِ لونه دارنده، آسمانه پرنده نی لونه دارنده، اما انسان زا یقایی اِشتن سر اونییته را نِداره.» ۲۱ علایده شاگردی عیسیاش بوا: «ای آقا، اول اجازه آده تا بشیم و چمن په نیبا بدارم و وختی بمه و آجوم بِخشارد بام.» ۲۲ اما عیسی اجو بوات: «چمن پَش بور و بارز مردعون، اِشتن مردعون بِخشارنده.»

دریا طوفانه آرام کردن

۲۳ اُخری عیسی ای قایقی دلِ بِنِشت و چو شاگرده نی چو پش بِشنده. ۲۴ ای دَفه ای توفانی دریاچه د بومه، همنه که نزدیک به موجه قایقه غرق بِگرنده. اما عیسی خوته به. ۲۵ پس عیسی شاگرده بومنده آجوشون خواوَ د اوپاب بکه و بواتشون: «ای آقا، اما کورو هلاک بوم، اَجما نجات آده!» ۲۶ عیسی اجون بوات: «ای کم ایمانان، چرا هِمته ترسا؟» اُخری اوپاب ببه و باد و دریاچه را غیضش بکه و همه یقا کامل آرام ببه. ۲۷ اُون حیران ببنده و هندیکر کوَد اَپرسیشون: «آم چه طره آدمیه؟ حتی باد و دریاچه نی چو کود فرمان برنده!»

دِ دیوزده مردکه شفا

۲۸ وختی عیسی آرسس ناحیه جَدریان، که دریاچه اَدیم به، دِ دیوزده مردکِ که قبرستان دِ اَبر شینده ای دَفه عیسی پیش بومنده. اَد نفر همنه وحشی بنده که هیچکس نتونسی آراه دِ رد پی. ۲۹ اُون جیکله بگردنده: «ته اَجما چه کار داری، ای خدا زا؟ اومیش تا اَجما پیش ترا زمونیکی که گون عذاب بیونوم عذاب بیدی؟» ۳۰ ایکه چون دِ دورتر، پيله رَمه خوی غذاشون خوردی. ۳۱ آ دیوه مندیم عیسیاشون بوات: «اگم اَجما اَبر گری، اَجما بخرس رَمه خویه دله.» ۳۲ عیسی اجون بوات: «بِشا!» ا دیوه، اَد مردک دِ اَبر بشنده و خویه دله بشنده و تموم اَرَمه گلون آبه دریاچه دله و اَو دل غرق ببنده. ۳۳ اوه که خویون ویراجون بنده دِوشتنده، بشنده شهره دل و همه چیشون بواتنِد اللخصوص اِتفاقی که ا دیوزده عون را دِگت به، همنی را بواتند. ۳۴ اُخری مردمِ ا شهر، همنی عیسی وینتن را بر بومنده، وختی عیسی شون بوینت مندتشون بکه چون ناحیه ترک بکره.

فَلَجَ مَرْدَكَةَ شَفَا

۱ عیسی قایقِ دِلِ بِنِشْت و بَشَه اِشْتَن شَهْر، که دریاچه آدیم به. اُخْرَى چَند نَفَر اِی فَلَجه مَرْدَكِی که دُشک سَر خُتَه به، بایرِدِشونَه عیسی وَر. عیسی وَخْتِ چَوَن اِیْمَانِش بَوینت اَفَلَجِش بَوَا: « اِشْتَه دَل قَرص بَبی زَا، اِشْتَه گَناهُون بَخِشِسه بَبندَه!» ۳ اَم مَوَقع، بَعْضی تَوْرَات مَعْلَمین اِشْتَنیْم بَوَاتنَدَه: «اَم مَرْدَكِ کَفَر وَا.» ۴ عیسی چَوَن فِکْرِش بَزُونَس و بَوَات: «چَرَا شَمَا دِلَ هِمَنَه پَلیدَ فِکْرُون کَرُو؟ ۵ کُوم وَاَتَن رَا رَا حَت تَرَه: چِمَه وَاَتَن کَه «اِشْتَه گَناهُه بَخِشِسه بَبندَه» یَا چِمَه وَاَتَن کَه «اَوپَاب بَبَه و بَمِج»؟ ۶ اَمَا چِمَه خَوْنِین کَه بَزُونُو اِنْسَانَه زَا قَدْرَت دَارَه کَه گَناهُون بَبخِشَه» - اَفَلَج مَرْدَكِش بَوَات: «اَوپَاب بَبَه، اِشْتَه یَقَا اَبْرِچِن و بِش اِشْتَه گَه.» ۷ اَم مَرْدَك اَوپَاب بَبَه و بَشَه کَبیَه. ۸ وَخْتِ مَرْدَم اَم اِتْفَاقِشَوَن بَوینتَنیدَه بَتَرَسَنَدَه و خَدَاشَوَن شَکْر بَگَه کَه هِمَنَه قَدْرَتی اِنْسَانِش دَاعَه.

مَتی دَعَوَت

۹ وَخْتِ عیسی اَیْقَاش تَرک کَرْدی اِی مَرْدَكِش بَوینت چَوَن نُوْم مَتی بَه و بَاچ اِیگَتَنَه دَکَ دَ نِشْتَه بَه. عیسی اَجُوش بَوَات: «چَمِن پِش بَوُر!» مَتی اَوپَاب بَبَه و چَو پِش بَشَه.

۱۰ عیسی، مَتی گَه دَ چَو سِفرَه سَر نِشْتَه بَه کَه پَر بَاچِگِیرَه و گَناهُکارَه بُوْمِنْدِ و عیسی و چَو شَاگَرْدَانَه خَمْنَا اِی سِفرَه سَر نِشْتَنَدَه. ۱۱ وَخْتِ قَرِیسی فَرَقَه عِلْمَا اَمِشَوَن بَوینت، عیسی شَاگَرْدُونِشَوَن بَوَاتنَد: «چَرَا شَمَا اِسْتَاْدِ بَاچِگِیرون و گَناهُکارَوَن خَمْنَا غَذا خُرَه؟» ۱۲ وَخْتِ عیسی اَمِش بَشَنُوس، بَوَات: «مَرِیضَه اَدْمُون طَبیب گُونِدَه نَه سَالَم اَدْمُون. ۱۳ بِشَا و اَم کَلَام مَعْنی دَرک بَکَرَا کَه «اَز رَحْمَت گُوم نَه قَرَبُونی.» چَوَن نُوْمِیم تَا صَالِح اَدْمُون دَعَوَت بَکَرَم، بَلِکَم اَوْمِیم تَا گَناهُ کَار اَدْمُون دَعَوَت بَکَرَم.»

سَوَال اَبْرِسَن دَربَارَه رُوژَه

۱۴ اُخْرَى یَحِی شَاگَرْدَه بُوْمِنْدِ عیسی وَر و بَوَاتِشَوَن: «چَرَا اَمَا و قَرِیسیان رُوژَه گِیروم، اَمَا اِشْتَه شَاگَرْدَه رُوژَه نِگِیرَنَدَه؟» ۱۵ عیسی جَوَاو بَدَا: «مَگَم بِي کَه عَرُوسی مِیْهَمَانَه اَزْمُون کَه زُما چَوَن خَمْنَا اِسَه عَزاداری بَگَرِنَدَه؟ رُوژُونی اَرَسَه

که زُما چون کوود ایگته بی، اُخری آوه روزّه گیرنده. ^{۱۶} هیچکس تازه و آو دِنشیه پارچه ای، کویینه خلایو بییم که پینه نزنه، چون آ پینه آ خلایو دِ جدا بی و ویشتر اوزره. ^{۱۷} و تازه شرآو کویینه یالاقچه هون دِ دِنگرنده. اگم آم کاره بکرنده، چون تازه شرآو حلا گاز داره یالاقچه هون تَرَکه و شرآو ایی و خوم از بین شینده. بلکم تازه شرآو گون تازه یالاقچه هون دلّه دِگرنده تا هر دِ سالم بمونه.»

ای کِلگی زنده آبین و ای زَنکی شفا ایگتن

^{۱۸} وختی که عیسی آم لاوعون آجونش واتی ای نفر از یهودیون رئیس بومه چو وِر و چو پیش زانوش بزه و بوات: « هَنینه چمن کینه بَمه. اما بوره و اشته دسه چو سر اونه که، زنده بی.» ^{۱۹} عیسی اوپاب ببه و اِشتن شاگردونیم چو خمنآ بْشه. ^{۲۰} ام لحظه، ای زَنکی که دونزده سال به خونریزش دِ، عیسی پَش چو نزدیک ببه و چو آبا لبش دس بزه. ^{۲۱} چون که آ زَنک اِشتننیین واتش به: «اگم حتی بتونم چو آبا دس بَزَم، شفا گیرم.» ^{۲۲} عیسی آگردسش و آوش بیونت و بوات: « کِلگ اشته دلّه قرص بیی، اشته ایمان آتِش شفا بدا.» هه لحظه، زَنکه شفاش بَگت. ^{۲۳} وختی که عیسی آ رئیسه که بْشه و نوحه خونه و مردمش بوینت که بَزَمون گردینده، ^{۲۴} آجونش بوات: «آبر بْشا، چون که کِلگ نِمَرده بلکم خُتاسه.» اما اون عیسانشون مسخره بکه. ^{۲۵} وختی مردمشون آبر بکه عیسی دلّه بْشه و کِلگ دسش بَگت و آ کِلگ اوپاب ببه. ^{۲۶} ام اتفاقه خَوَر سراسر آ ناحیه آپیچس.

دِ کور و ای لاله شفا

^{۲۷} وختی که عیسی بَرش ترک کردی دِ کوزه مردکِ چو پش بَشنده، و آوه جیکيله بَگردنده: «ای داوود پاتشاه زا، آجما رحم بکه!» ^{۲۸} وختی عیسی که دلّه بْشه آ دِ مردک بومند چو وِر. عیسی چون کوود آپرسس: «ایمان دارا که تونم آم کاره بکرم؟» اون بواتشون: «بله، آقا.» ^{۲۹} اُخری عیسی چون چشمونش دس بزه و بوات: «عین شْما ایمان، شْما را انجام بی.» ^{۳۰} ای دَفه چون چشم آبنده. عیسی تأکید بییم آجون بوات: «ویراجون ببا کسی آم اتفاق دِ خبر دار می.» ^{۳۱} اما اون آبر بَشنده و همه ی آ ناحیه آم خبرشون پخش بکه.

^{۳۲} وختی که آ دِ مردک آبر شینده، ای دیو زده مردکی که لال به شون بایردند عیسی ور. ^{۳۳} وختی عیسی دیوش مردک دِ آبر بکه آ لال مردکه زون آبه. مردم هیرون ببنده و بواتشون: «هرگز اسرائیل قوم دِ هِمته چی ای نیویتمون به

۳۴ اما فریسی فرقه علما بواتشون: «عیسی، دیون، دیون رئیس کمکیم ابر گره.

کارگر کم اسنده

۳۵ عیسی همّهی شهرن و دھون گردستی و چون عبادتگھون دّ تعلیم دایّی و خدا پاتشاهی چاک خبرش اعلام گردی و هر درد و مریضیش شفاش دایّی. ۳۶ وختی عیسی جماعتش بوینت، چو دل چون را بسوجس چون که بی چوپونه گوسفندون شارین پریشون و درمانده بنده. ۳۷ پس اِشتن شاگردانش بوات: «محصول فراوانه، اما کارگر کمه. ۳۸ پس، محصوله صاحب دّ بگوا تا اِشتن محصوله درو را کارگرونی بخرسه.»

۱۰

دوزه شاگرد رسالت

۱ اّ موقع عیسی اِشتن آ دوزده شاگردش وُنگ بکه و آجونش قدرت بدا تا پلید ارواح ابر بگردنده و هر درد و مریضی شفا بدینده. ۲ آ دوزده شاگرد نوم شمعون که اجوشون پطرس وائی و چو برا آندریاس؛ یعقوب زیدی زا و چو برا یوحنا؛ ۳ فیلیپس و برتولما؛ توما و باجگیر متّا، یعقوب که حلفای زا به و تدای؛ ۴ ووطن پرست شمعون و یهودا اسخریوطی که عیسیش خیانت بگه.

۵ عیسی ام دوزه نفرش بخرسا و آجونش بوات: «غیر یهودیان ورمشا و هیچ کومین از سامریون شهرن دله مشا، ۶ بلکم اسرائیل قوم ور که چو ویر آبیّه گوسپندون اسنده بشا. ۷ وختی که شا، ام پیام اعلام بگرا که آسمان پاتشاهی نزدیک اِسّه. ۸ مریضون شفا بدیا، مردعون زنده بگرا، جذامیون شفا بدیا و دیون ابر بگرا. ۹ مِفت ایگتیو مِفته نی آدیا. ۹ شما قایشون دل طلا و نقره و مس سکه اِشتن خمنّا مبرا ۱۰ و شما سفر را، کوله بار یا اضافیه شی یا پای جار یا دستیه چویی اِشتن خمنّا اومگورا؛ چون کارگر اِشتن روزی مستحقّه. ۱۱ و هر شهر یا دهی دله شا، ای با ارزشه آدمی آلو و تا وختی که آشهر داسیو، چو گه وندز. ۱۲ وختی که گه ای دله شا، بوا یا "سلام بر شما." ۱۳ اگم آ گه ام ارزشه بداره، شما سلام برکت آ کبیه دل مونه و اگم نه، شما سلام برکت شما را آگرده. ۱۴ اگم کسی شماهون قبول مکره و یا شما لاوعون گوش مدی، وختی آ گه یا آشهر د شو، شما لنگان خاک نی تکان بدیا. ۱۵ حقیقتا، شما را وام که داوریه روز د مجازات تاو آیردن گناهکار مردم سدوم و عموره شهرن را آسون

تره تا آ شهرون مردمه را.

«^{۱۶} از شَماهُون گوسپندون شارین خرسِم ورگون وِر. پس مارِه شارین هوشیار و کوتر شارین سادَه ببا. ^{۱۷} مردمه ویراجون ببا. چونکه آوه شَماهُون دادگاه تحویل دینده و اِشتن عبادتگاهون دَ شَماهُون شلاق رَندِه. ^{۱۸} چِمِن خونین شَماهُون بَرِنده فرماندارون و پاتشاهون وِر تا چون پیش و علایده قومان پیش شهادت بدیا. ^{۱۹} وختی شماشون تسلیم بکردنده، نگران مبا که چه طره لاهه بکرا یا چه بوایو. چون که ا لحظه آ چه گُوا بوایو شَماهُون آدایه بی. ^{۲۰} چون آ لاکر شَما نییا بلکم آ شَما آسمانیه په روجه که شَما زونیِم لاهه کره. ^{۲۱} برا، اِشتن برا و په، اِشتن خُردگِ مرگِ تسلیم گره. خوردگِ اِشتن په ما ضد وِندَرِنده و آجون کوشتن دینده. ^{۲۲} مردم، هَمُن چِمِن نومه خونین شما کود بیزار بینده. اما هر که تا آخر تاو بایره نجات پیدا کره. ^{۲۳} وختی ای شهری دلِه شا شَما جفا دینده، علایده شهری دِوزا. حقیقتا، شَما را وام که پیش از آم که بتونا همه ی اسراییل شهرون بشا، انسان زا آ.

«^{۲۴} شاگرد اِشتن استاد دَ پيله تر نی و نوکر نی اِشتن ارباب دَ پيله تر نی. ^{۲۵} شاگرد را وِسِه که اِشتن استاده شارین و نوکر را وِسِه که اِشتن اربابه شارین بیی. اگم که رئیسِه، بعلزبول بوانده، چنده ویشتر آکه آدمون بد نوم گرنده؟» ^{۲۶} پس، چون کود مَترسا. چونکه هیچ مخفیته چی نی که آشکار مبی و هیچ پوشونسه چی ای نی آشکار مبی. ^{۲۷} آ چیونی که تایریکی دَ شَما را بوایمه روشنایی دَ بوایو و آ چیونی که شَما گوش دَ بوایمه بشا بُن سر اعلام بکرا. ^{۲۸} کسونیه دَ که توننده شَما جانِه بگیرنده اما نتوننده شَما روح کوشتن، مَترسا؛ خدا کود بترسا که تونه هم شَما روح و هم شَما جانِه جهندَم دَ نابود بگره. ^{۲۹} مگم دَ کیچکِ قیمت ای قرون دَ ویشتره؟ با آم حال، حتی ای کیچکِ نی بدون آم که شَما آسمانیه په بگوه، زمین نیگنه. ^{۳۰} حتی شَما سره موعه هَمّه آشماردِشونه. ^{۳۱} پس مَترسا، چون شَما ارزش هزارون کیچک دَ ویشتره.

«^{۳۲} هر که مردم وِر اقرار بکره که آمِن ایمان داره ازی چمن آسمانیه په ور چو تعریف گرم؛ ^{۳۳} اما هر کی آمِن مردم وِر هاشا بکره، ازی چمن آسمانیه په ور آجو هاشا گرم.

«^{۳۴} فکر مکره که از اومیم تا اِشتن خَمنا صلح زمین بایرم. نومیم که صلح بایرم بلکم اومیم تا شمشیر بایرم! ^{۳۵} چون اومیم تا:»
«کوله و چو په میون، کیگ و چو ما میون»

وی و چو خُسِرگ میون جدایی درایم.
۳۶ هر که دشمنه، چو که آدمه بینده.

« ۳۷ هر کی اِشتن په یا ماییم چمن دَ ویشتر خُش بیبی، چمن لایق نی؛ هر که نی اِشتن زا یا کِلگییم چمن دَ ویشتر خُش بیبی، چمن لایق نی. ۳۸ هر که اِشتن عذاب صلیب اومگیره و چمن پش ما چمن لایق نی. ۳۹ هر که بگوه اِشتن جان نیا بداره، اجو از دس دی و هر که چمن خونین اِشتن جان فدا بکره، آجو نیا داره.

« ۴۰ هر که شَماهون قبول بکره، آمِنش قبول کردِه وهر که آمِن قبول بکره، چمن خرسپیارش قبول کردِه. ۴۱ هر که پیغمبری چمه خونین که پیغمبره قبول بکره، پیغمبره پاداش ایگیره، هر که صالحه آدمه چمه خونین که صالحه قبول بکره، صالح آدمه پاداش ایگیره. ۴۲ هر که چمن ولگ ترین شاگردِه، چمه خونین که چمن شاگردِه، حتی ای قَداره آوی آدی، حقیقتا، شَما را وام آبدآ بی پاداش نمونه.»

۱۱

عیسی لاوعون درباره یحیی تعمیددهنده

۱ اوختی عیسی اِشتن آدوزه شاگردش سفارش بگه که چه بکرندِه، راه دگت تا چون شهرون دَ تعلیم بدی و چون را لاوه بکره.

۲ اوختی یحیی تعمید دهنده زندان دِل مسیح کارون درباره بشنوسشه، اِشتن شاگردونش بخرسا عیسی وَر ۳ تا عیسی کود اَپرسنده: « تَه آ کسی اِسیش که گون با، یا علایده نفری را منتظر ببوم؟ » ۴ عیسی چون جواوش همته بدا: « بشا و هر چه که وینا و آشنا یحیی را بواویو که ۵ کوره آدمه ویننده، لنگه آدمه مجنده، جذامیه شفا گیرنده، گره اشنونده، مردّه عه زنده آبینده و فقیرون شاده خبر آرسه. ۶ خُش به حال آ کسی که چمن درباره شک مکره.»

۷ اوختی یحیی شاگردِه بشنده، عیسی درباره یحیی لاوش بگه و جماعتش بوات: « چیه وینتته را بشیویو بیابان؟ ای نی ویتنه خونین که بادیم لرزه؟ ۸ چی وینتته را بر بشیویو؟ مردکی که گرون خلاون و لطیفه خلاون دگره؟ آوه که گرون و لطیف خلاون دکرندِه پاتشاهان قصر دِل زندگی کرده. ۹ پس چیه وینتته را بر بشیویو؟ ای پیغمبری ویتنه خونین؟ آها، از شما را وام که یحیی ای پیغمبر دَ نی چاکتره. ۱۰ آوه کسیه که چو درباره پیغمبر کتاب نیویشته بیاسه:

«آم چمن قاصده که اشته پیش خرسم،
که اشته راه اِشرا حاضر بگره.»

۱۱ حقیقتا، شما را وام که کسی یحیای تعمیر دهنده د پيله تر، دنیا نومیبیاسه
اما وِلگ ترین شخص آسمون پاتشاهی چو کوود پيله تره. ۱۲ یحیای تعمیر
دهنده زمون تا هننه، آسمان پاتشاهی را پر ظلم بیاسه؛ و ظالم آدمه گونده
زورییم آجو بگیرنده. ۱۳ چون که تموم تورات و پیغمبرون نیویشته هون د تا
یحیای تعمیر دهنده ظهور زُمون دربارہ خدا پاتشاهی پیشگویشون کرده. ۱۴ و
اگم بتونو قبول بکرا، یحیای هه ایلیا پیغمبر اسه که قراره با. ۱۵ هر که گوش
آشنوسن داره، بشنوه.

۱۶ «اما ام نسله مردم چی شارین اِسندِه؟ خوردگونی شارین که بازارون د
نشنده و اِشتن هم بازیون بلند صصییم وانده:
۱۷ «شما را نی بزیوم، وشترون نکه،
مرثیه مون بخونت، سینه رون نزه.»

۱۸ چون که یحیای بومه که نه خوردشه و نه آخردشه آجو وانده: «دیو داره.»
۱۹ انسان زا بومه که هم خورهه و هم آخره آجو وانده: «دِسا او ای شیگموعه
آدم و عرق آخره آدم، و باجگرون و گناهکارون رِفقه.» آ چه که شما وایو هیچ
عقل و حکمتییم جور نی.»

وای بر شهرانی که توبه نکرده

۲۰ اُخری عیسی شهرونیش سرزنش بگه که خیلی از اِشتن معجزونیش پر انجام
دایه به، ولی اوه توبه نکرده ه بنده ۲۱ عیسی بوات: «وای بر شما! ای خورزین
اهالی! وای بر شما، ای بیت صیدا اهالی! چون اگم معجزونی که شما را انجام
ببه، شهر صور و شهر صیدون د انجام بییه به، چو مردم چمه پیش تر خاکستر
سر نشئینده و پلاس دکردنییم توبشون کردی. ۲۲ اما حقیقتا، شما را وام که
داوریه روز د مجازات تاو آیردن، شهر صور و صیدون را آسان تر بی، تا شما را.
۲۳ و ته، ای شهر گفرناحوم، تونی بپی اروازه که اشته سر آسمانه آریسه؟ هرگز
را نیبی. جهندم د سرنگون بی. چون اگم معجزونی که اِشرا انجام ببه شهر سدوم
را انجام بییه به، آ شهر تا هاروئین روز باقی منتی. ۲۴ اما شما را وام که داوریه روز
د مجازات تاو آیردن شهره سدوم را آسون تر بی تا اِشرا.»

بایا چمن ور

۲۵ آ موقع، عیسی بوات که: «ای په، ای آسمان و زمین خداوند، آته ستایش کرم که آم چییون دانا آدمون و عقلمند آدمون را مخفیر کرده و خوردگون را آشکار کرده. ۲۶ هُن، ای چمن په، اشته لطف و خواسته آم به. ۲۷ چمن آسمانیه په همه چیش آمین اوس برده. هیچ که زازونه جُز په، و هیچ که په نزونه جززا، و آکسانی که زابگو، چون را، په آشکار کرده.

۲۸ «بایا چمن ور، ای همه ی کسانی که پر زحمترون کشسه و شما بار سنگینه، که از شماهون آسایش دیم. ۲۹ چمن یوغ شما دوش بگیرا و چمن د یاد بگیرو چون از آرام و فروتن اسیم و شما جان آسایش گیره. ۳۰ چون یوغی ای که از شما دوشه سر انیم آسونه و باری که از شما دوشه سر انیم سبکه.»

۱۲

مقدس شنبه روز صاحب

۱ آ روزون، یهودیان شنبه روز، عیسی گندم زارون د شی آی. عیسی شاگرده و شیرشون به پس گندم اوشه شون بیچی و بخردشونه. ۲ فریسی فرقه عالمه امشون بوینتیده و عیسیاشون بوات: «دیس، اشته شاگرده کاری کرده که مقدسه شنبه روز جایز نی.» ۳ عیسی آجون بوا: «مگم نخونتیو که وختی داوود پاتشاه و چو یاره و شیرشون به چشون بکه؟ ۴ چه طره داوود پاتشاه خدا کییه دله بشه و مقدسه نان د بخردشه و اشته یارونین آدا، هر چند مقدسه نانه خردن داووده پاتشاه و چو یارون را جایز نه، بلکم فقط چو خردن کاهنون را جایز به. ۵ یا مگم تورات د نخونتیو که چه طره مقدسه شنبه روز کاهنه معبد دل، اشته وظیفه انجام داینه را مقدسه شنبه روز حرمته نیا ندارنده، با ام حال گناهکار نینده؟ ۶ شما را وام کسی بییا اسه که معبد د پیله تره! ۷ اگم آم کلام مفهومرون درک کرده به که "از رحمت گوم نه قربانی،" د بی گناهه آدمه رون محکوم نگر دیو. ۸ چون انسان زا، مقدسه شنبه روزه صاحب اختیاره.»

علیه مردکه شفا

۹ اُخری عیسی آ مکانش ترک بکه وبشه چون عبادتگاه. ۱۰ عبادتگاه دل ای مردکی به که ای دسشه خشک آبییه به. آوی که پر بنده عیسی کود آپرسسند: «شفا داین مقدسه شنبه روز جایزه؟» امشون بوات تا ای بهانه ای عیسی متهم کردن را آلود ۱۱ عیسی آجون بوات: «اگم ای نفر از شما ای گوسپندی

پداره و آو مقدسه شنبه روز دِگنه چاه دل مگم اجو نگیره و چاه د آبر نایره؟
۱۲ حلا انسان چنده گوسپند د با ارزشتره! پس چاکه کار کردن مقدسه شنبه
روز جایز إسه.» ۱۳ اُخری عیسی آ مردکش بوات: «اشته دس دراز بکه!» آ
مردک اِشتن دسش دراز بکه و چو دس، آ ای دسه شارین سالم ببه ۱۴ اما
فریسی فرقه علما عبادتگاه آبر بشنده و هندیگرییم مشورتشون بکه که چه طره
عیسی هلاک بکرنده.

خدا برگزیده خادم

۱۵ وختی عیسی چون نقشه د خور دار ببه، آ مکانش ترک بکه. خلیون چو
پش بشنده و عیسی همه ی مریضونش شفا بدا. ۱۶ و آجونش قدغن بکه که
عیسی دربارَه کسیمم لاهه مگرنده. ۱۷ آم اتفاق دگت تا اِشعیای پیغمبره
پیشگوی اتفاق دگنه که واتش به:

۱۸ «آم چمن خادمه که آوم انتخاب کرده،

چمن عزیز، که چمن جان چو د راضی إسه.

از چمن روح چو سر اونیم

و آو علایده قومون را عدالت اعلام گره.

۱۹ او نه جنگ کره و نه جیکله گره؛

نه کسی چو صصه کوچه هان د آشنوه.

۲۰ ترک خرده نی نیشکنجه

و نیم سوجه فیتيله اینکوشه،

تا عدالته پیروز بکره.

۲۱ چو نوم همّه ی قومون را امید بی.»

خدا مقدسه روح کفر واتن

۲۲ اُخری ای دیوزده مردکی که کور و لال به بایردشون عیسی ور و عیسی
آجوش شفا بدا، جوری که آ مردک بتونسشه لاهه بکره و بویه. ۲۳ مردم همُن
تعجبشون بکه و بواتنده: «بی که آم مردمک هه مسیح موعود بیی، که قراره
داوود پاتشاه نسل د با؟» ۲۴ اما وختی فریسی فرقه عالمه آمشون بشنوس و
بواتشون: «آم مردک دیون، فقط بعلزبول کمکیم که دیون رئیسه آبر کره!»
۲۵ عیسی که زونسی چون فکر چه گذر آجونش بوات: «هر مملکتی که د دسته
ای دگنه، نابود بی، و هر شهر یا گه ای که د دسته ای دگنه، دووم نایره. ۲۶ اگم

شیطون، شیطون آبر بکره، اِشتن ضد دِ دسته ای دِگنه پس چه طَره چو سلطنت دَوم بایره؟^{۲۷} و اگم از بَعْلزبول کمکییم، دیوان آبر بگرِم شَما شاگرده چکه کمکییم آجون آبرکرنده؟ پس آوه شَماهون قضاوت کړنده.^{۲۸} اما اگم از خدا روحییم دیون آبر بگرِم پس خدا پاتشاهی شَماهون آرسه.^{۲۹} چه طَره کسی تونه قدرتمنده مردکی گه دله بیشی و چو مال و ملاله غارت بکره؟ مگم آم که اول گون آ مردکه دبنده. اُخری حقیقتا تونه آ گه غارت بکره.^{۳۰} هر که چمنییم نی، چمن ضیده، و هر که چمن خمن جمع مگره، پخش و پلا کره.^{۳۱} پس شَما را وام که انسان هر گناهی بکره و هر کفری که بوا، بَخِشسه بی، اما خدا مقدسه روح کفر بواو بَخِشسه نیی.^{۳۲} هر که انسان زا ضد لاوه ای بکره، بَخِشسه بی، اما هر که خدا مقدسه روح ضد لاوه ای بکره، نه آم دنیا و نه آ دنیا بَخِشسه نیی.

«^{۳۳} اگم چاک میوه گوی، شَما داره گون چاک بیی، چون بد دار، بد میوه دی. داره چو میوه د آزوننده.^{۳۴} ای افعی زادعون، شَما که شرور آدمیو، چه طَره تونو چاکه لاوه بکرا؟ چون زون آ چیونی وا که دل آجون وا.^{۳۵} چاکه آدم، اِشتن چاک صندوق دل چاکي به بار آیره و بد آدم، اِشتن بد صندوق دل د بدی به بار آیره.^{۳۶} آز شَما وام که مردم هر پوچه لاوی را که رُونه سر آیرنده، داوریه روز د گون حساب پس بدینده.^{۳۷} چون شَما لاوعونییم بَخِشسه با و شَما لاوعونییم محکوم با.»

عیسی کود نشانه ای بگوسشون

^{۳۸} اُخری بعضی از تورات معلمین و فریسی فرقه عالمه عیاشون بوات: «استاد، اما گوم اِشت د نشونه ای بیونوم.»^{۳۹} اما عیسی جواو بدا: «آم نسل شرور و زناکار، ای نشانه ای گوند! اما هیچ نشونه ای آجون یدیوم مگم یونس پیغمبره نشونه.^{۴۰} چون همنه که یونس سه شوانه روز پيله ماهی ای تِرَن د به، انسان زانی سه شوانه روز زمین دله گون وندره.^{۴۱} نینوا شهره مردم داوری روز آم نسله مردمییم زنده آبینده و آجون محکوم کړنده، چون نینوا مردمون یونسه پیغام خونین توبشون بکه، و ددسا آ کسی که بییا اِسِه یونس پیغمبر د پيله تره.^{۴۲} صبا مملکته ملکه داوریه روز د آم نسل مردمییم زنده بی و آجون محکوم کره، چون آو دنیا آسر بومه تا سلیمان پاتشاه حکمت بَشنو، ددسا آ کسی که بییا اِسِه سلیمان پاتشاه د پيله تره.»

«^{۴۳} وختی که پلید روح ای نفر دَ اَبَر شی، خشک و بی آو یقایی شی تا استراحت بکره، اما یقایی پیدا نکره. ^{۴۴} پس اِشتنییم وا: ”به آ گه ای که چو دَ اومیم، آگردم.“ اما وختی آرسییه آ گه، آگه یِرگ زییه و تر و تمیز وینه، ^{۴۵} شی و هفت روح اِشتن دَ بدتر آیره، همه آ روحون چو دلّه شینده و آ مکان ساکن بینده. آ مردکه حال و روز، اولین دَ بدتر بی. آخر و عاقبت آم شورو نسل همته بی.»

عیسی ما و براعون

^{۴۶} هه لحظه که عیسی مردمییم لاوش کردی، عیسی ما و چو براره بَر دَ وندرده بنده و گوسشون عیسی ییم لاهه بگرنده. ^{۴۷} پس ای نفر بومه و عیسیاش خور بدا و بوات: «اِشته ما و اِشته براره بَر دَ وندرندیه و گوند اِشته خمن لاهه بگرنده.» ^{۴۸} اما عیسی آ مردکه جواو بوات: «چمن ما کیه؟ چمن براره کینده؟» ^{۴۹} و اِشتن دستیم اِشتن شاگردونش نشان بدا و و بوات: «امه چمن ما و چمن برارنده! ^{۵۰} چون هر کی چمن په خواسته که آسمان دَ اِسه انجام بیدی، چمن برا و خوا و ما اِسه.»

۱۳

گشاورز مثال

^۱ هه روز عیسی گه دَ اَبَر بومه و دریاچه وَر بِنِشت. ^۲ پر جماعتی عیسی دویر و بر جمع ببنده و عیسی قاییقی دِل بِنِشت، و همه ی مردم ساحل دَ وندر دَ بنده. ^۳ اُخری چون را چند مثالش بزه. بوا: «ای روزی ای گشاورزی دانه اوشونته را بَرَسر بَشه. ^۴ وختی دانه اوشونت، بعضی دانه هون راه دَ ایگتندیه و پرنده نی بومند و آجوشون بخرندنه. ^۵ بعضی دانه هون نی سگیه زمینون سر ایگتنده و پر خاک ندرندنه؛ پس البجل سبز ببنده، چون که خاک کم عمق به. ^۶ اما وختی اوتاو اَبَر بومه، دانه هون بسوجسندنه و چون که ریشه ندرندنه، خشک ببنده. ^۷ بعضی دانه هون نی خار دله ایگتنده. خار رشد بگردند و دانه هونشون خفه بگه. ^۸ اما علایده دانه عه چاکه خاک دَل ایگتندیه و بار بایردشونه: بعضی صد برابر، بعضی نی شصت و بعضی سی برابر. ^۹ هر که گوش اشنوسن داره، بشنوه.»

^{۱۰} اُخری شاگرد عیسی وَر بومنده و آپرسشونه: «چرا مردم را مثلونیم لاهه

کری؟»^{۱۱} عیسی جواوش بدا: «آسمان پاتشاهی آسرار درک کردن شَماشون داعه، اما به اون آدرکشون نِداعه.^{۱۲} چون آ کسی که داره، آجو ویشتر داعه بی، تا فراوانی بداره، اما آ کسی که نداره، حتی آچی ای که داره نی چو کود ایگته بی.^{۱۳} چمه خونین که از چون را مثلونیم لاهه گرم، چون:

«آوه دِدِسِنده اما نیوینده،

گوش دینده اما نه آشتونده و نه فَهمنده.

^{۱۴} حقیقتا اِشعیا پیغمبر پیشگویِ چون را اتفاق دگنه که واتش به:

«شما گوشونیم آشتوا، اما هرگز نفهما

شما چشمونیم وینا، اما هرگز درک نکرا.

^{۱۵} چون آم قومه دل، سگ بییاسه،

چون گوشه سنگین بیاسه،

اشتن چشمه شون دِبسته،

تا مبادا اِشتن چشمانیم بوینده،

و اِشتن گوشانیم بَشونده

و اِشتن دلونیم بفهمنده

و آگردنده و از اجون شفا بدیم.»

^{۱۶} اما خُش به حال شما چشمون که وینده و شما گوشون که آشنونده.

^{۱۷} حقیقتن، شما را وام که خیلی از پیغمبرون و صالحون ناجشون د که آچیونی

که شما وینو، بوینده اما نیوینتشونه، و آچیونی که شما آشنا بَشونده اما

نَشونسشونه.

^{۱۸} «پس شما گشاورزه مثاله معنا بَشنوا: ^{۱۹} آ زُمونی که کسی خدا پاتشاهی

کلامه آشنوه اما آجو درک نگره، آ شیر آ و آچیونی که چو دل د کاشته بییه به

دِزه. آم هه دانه اییه که راه د کاشته به. ^{۲۰} و دانه ای که سِگیه زمین ایگته به

کسیه که خدا کلامه آشنوه و اَلبحل آجو شادیم قبول کره، ^{۲۱} اما چون ریشش

نِد، ایکه دووم آیره. وختی خدا کلام خونین، اذیت و آزاری آجون آرسه، اَلبحل

ایگنه. ^{۲۲} دانه هونی که خار دل ایگنده گسیه که خدا کلامه آشنوه، اما دنیا

نگرانین و ثروت و سوسه، خدا کلامه خفه کره و بی ثمر کره. ^{۲۳} اما دانه ای که

چاکه زمین سر ایگته به کسیه که خدا کلامه آشنوه و آجو فهمه. آوه حقیقتا ثمر

وینده بعضی صد برابر، بعضی شصت برابر و بعضی نی سی برابر.»

هرزه علفون مثال

^{۲۴}عیسی علایده مثلی چون را بایرد و بوات: «آسمان پاتشاهی مردکی شارین که اِشتن زمین دَ چاک دانه اوشونتیشه. ^{۲۵} اما لحظه ای که نوکره خواو بنده، چو دشمن بومه و گندمه میون هرزه علفش بکاشت و بشه. ^{۲۶} پس وختی گندم رشدش بکه و اوشش آبر بایرد، علفه نی آبر بومه. ^{۲۷} زمین صاحابه نوکره چو ور بشنده و بواتشون: "اریاب، مگم ته اشته زمین دَ چاکه دانه نکاشتیش؟ پس هرزه علفه کا دَ بومنده؟" ^{۲۸} اریاب آجو بوات: "آم دشمنه کاره." نوکره چوکودَ آپرسس: "گوی بشوم و آجون جمع بگروم؟" ^{۲۹} اریاب بواتش: "نه! اگم بگوا علفون جمع بگرا ممکنه گندمه نی ریشه ایتم بچینا. ^{۳۰} بارزا هر د تا درو موقع هندیگریم رشد بکرنده. درو موقع درو گریان وام که اول هرزه علفون جمع ودسته بکرنده تا بسوجوننده، اُخری گندمه چمن انبار دَ جمع بکرنده."»

خردله دانه مثال و خمیرمایه مثال

^{۳۱}عیسی چون را ای علایده مثلی بایرد و بوا: «آسمونه پاتشاهی ای خردله دانه ای شارین که ای نفر آجوش بگت و ببه اِشتن زمین دَ بکاشتیشه. ^{۳۲} با آم که خردله دانه همه‌ی دانه هون دَ ولک تره، اما وختی پيله ببه تمام باغ گیاهان دَ پيله تر بی، و ای داری بی، همنه که آسمونه پرندعونن آینده و چو لآخه عون میون اشنا لوئه رچ گرنده.»

^{۳۳}اُخری چون را ای علایده مثلی بایردش و بوات: «آسمانه پاتشاهی خمیره مایه ای شارین که ای زَنکی اجو اوگوره و سه پیمونه آردییم پشی گریه تا همّه‌ی خمیر اوجاعه.»

^{۳۴}عیسی تموم آم لاوعون مثلوییم جماعت را بوات و بدون مثل چیزیش آجون نوا. ^{۳۵} آم چیه همّه اتفاق دکتنده تا پیغمبره پیشگوی اتفاق دگنه که واتش به:

«از مثالییم لاهو گرم،

و آچیونی که دنیا اول آفرینش مخفی منته، وام.»

عیسی هرزه علفون مثاله توضیح دی

^{۳۶}اُخری عیسی جماعتش ترک بکه و بشه گه. چو شاگرده بومند چو ور و بواتشون: «مزرعه هرزه علفون مثاله معنی چما را بوا.» ^{۳۷} عیسی چون جواو بوات: «آ کسی که چاکه دانه کاره، انسانه زاعه. ^{۳۸} زمین، آم دنیاچه، و چاکه دانه نی خدا پاتشاهی خوردگوننده. هرزه علفه، آشور خوردگوننده؛ ^{۳۹} دشمنی

که آجون کاره، ابلیسه. گندمه درو موقع، آم دنیا آخره؛ و درو گریونه، ملائکه انده. ^{۴۰} هه جور که هرزه علفِ جمع کَرِنده و آتَش دَل سوجوننده، آم دنیا آخر نی هِمَنه بی. ^{۴۱} انسان زا، اِشتن ملائکه عه خِرسه، آوه هر کسی که گناهه باعث بی و هَمَهی گناهکار آدمون، خدا پاتشاهیه دَ جدا کَرِنده ^{۴۲} و آجون آتَشه کوره ای دَل فِر دینده، یقایی که بَرَمِنده و دندون دندونون سر فشار دینده. ^{۴۳} اُخری صالحون آوتاو شارین اِشتن پِه پاتشاهیه دَ سُو زَننده. هر که گوش اَشنوسن داره، بشنوه.

مخفیه گنج و گرانه مروارید مثال

«^{۴۴} آسمانه پاتشاهی گنجی شارین که زمینه دَل مخفیه که ای نفر آجوش پوینت. اُخری هَنی آجو مخفی گره و شادییم شی و آچه که داره، خِروشه و آ زمینه خِرِه. ^{۴۵} هَمَ نی آسمانه پاتشاهی تاجری شارین که چاک و گرونَ مروارید پَش اِسِه. ^{۴۶} وختی چاک و گرون مروارید وینه، شی و آچیونی که داره، خِروشه و آ مرواریده خِرِه.»

ماهگیری تور مثال

«^{۴۷} هَنی آسمانه پاتشاهی ماپی گیری توری شارین که دریا دله فِر دینده و همه مدل ماهی گیره. ^{۴۸} آ زَمُون که توره فِر دینده آو دَل ماهیگیره آجو دِرُونجِنده ساحل. اُخری نِشِنده و چاک ماهیون سبد دل جمع کَرِنده اما بده ماهیان فر دینده. ^{۴۹} آم دنیا آخر نی هِمَنه بی. ملائکه عه آینده و بد آدمان آ صالح آدمان جدا کَرِنده. ^{۵۰} و بد آدم آتَشه کوره دَل فِر دینده، آ یقایی که بَرَمِنده و دندون دندونون سر فشار دینده.»

^{۵۱} اُخری آپرسِسِه: «همه‌ی آم لاوعونرون دَرک بَگه؟» جواوشان بدا: «بله!» ^{۵۲} عیسی پوات: «پس، هر کومین از تورات معلمین که آسمونه پاتشاهی درباره تعلیم بیوینه، گه صاحبی شارین که اِشتن صندوق دَ تازه و کوبینه چیون اَبَر آیره.»

ناصره مردم عیسی ایمان ناپرنده

^{۵۳} وختی عیسی ام مَثَلِش تموم بکه، آ مکانِش ترک بکه ^{۵۴} و بشه اِشتن شهر، یهودیان عبادتگاه دَ مردمش تعلیم بدا. هِمَنه که مردم مات بِننده و آپرسشونه:

«آم مردک همنه حکمت و معجزه انجام داین قدرتش کاد آیره؟^{۵۰} مگم، آ نَجَار زانی؟ مگم، چو ما نوم مریم نی؟ و چو براعه یعقوب و یوسف و شمعون و یهودا نینده؟^{۵۱} مگم چو خاعه چما دویره وَرَ زندگی نگرنده؟ پس آم مردک همه ی آم چیش کاش یاد گته؟»^{۵۷} پس عیسی لاوعون د ناراحت ببنده . اما عیسی آجونش بوات: «پیغمبر همه یقا حرمت داره جز اِشتن شهر و اِشتن گه!»^{۵۸} و امکان د، چون بی ایمانی خونین، پرش معجزه نکه.

۱۴

یحیای تعمیددهنده مردن

آ زمون، عیسی شُهرت، هیرودیسِ حا کم گوش آرسس،^۲ هیرودیس اِشتن دویر بره آدمونش که چو را نوکریشون کردی بوات: «آم یحیای تعمیددهنده عه که مَرَدَن پَش زنده بی و چمه خونین که تونه آم معجزون انجام بیدی.»^۳ چون که هیرودیس، هیرودیا خونین که چو برا، فیلیپس زنگ به یحییش ایگت و چو دست پَرش دِبست و زندانش دِراینته به.^۴ چمه خونین که یحیی هیرودیسش وات: «حلال نی که ته آم زنگیم بیی.»^۵ هیرودیس گوسش یحیی بکوشه، اما مردم کود ترسستی چون مردم یحیی شون پیغمبری زونسنده.^۶ اما هیرودیسه تولده روز هیرودیا کینه مجلس د وَشْتِنش بکه و هیرودیس خُش بومه،^۷ همنه که قسمش بخه آ کِلِگ هر چی که بگو آجودی.^۸ آ کِلِگ نی اِشتن ما لاوعون خونین بوات: «یحیای تعمیددهنده سر ای سینی دِل آمِن آده.»^۹ هیرودیس ناراحت ببه، اما چون قسمش خَرده به و اِشتن مهمانِ خونین دستورش بدا کِلِگ لاهه انجام بدینده.^{۱۰} هیرودیس آدمش بخرسا، یحیی سر زندان د ابرشه،^{۱۱} یحیی سره ای سینی دل پناشون و آدشان آ کِلِگ و آ کِلِگ نی ببردشه اِشتن ما وَر.^{۱۲} یحیی شاگرده بومند و چو جنازشون ببه و بَخْشاردشونه اُخری بَشنده و عیسی شون خبر بدا.

پنج هزار نفره غذا داین

^{۱۳} وختی عیسی آمش بَشَنوس، تیناوی قایق دِل بِنشت، بْشه دور افتاده یقایی. اما وختی که مردم خبردار ببنده، اِشتن شهرون د پیاده چو پش بَشنده.^{۱۴} وختی عیسی قایق د اشنیو بومه پَر جماعتیش بوینت و دلش چون را بسوجس و چون مریضش شفا بدا.

۱۵ غروو دَم، عیسی شاگرده بومند چو وَر و بواتشون: «بیا ای دور افتاده یقاییه شو نزدیکه. مردم بخرس تا بیشینده آم اطرافه دهاتون و غذا بُخرنده.»
 ۱۶ اما عیسی اجونش بوات: «لازم نی که بیشینده. شما اِشتن آجون غذا بدیا.»
 ۱۷ شاگرده عیسیاشون بوات: «بیا جز پنج نان و دِ ماهی چیزی نداروم.»
 ۱۸ عیسی بوات: «آجون بایرا چمن وِر.»^{۱۹} اُخری مردمش بوات تا علفون سر بِنشینده. اَلحظه ا پنج نان و دِ ماهیش اوگت و آسمونش ددشت شکرش بگه. اُخری نانش پاره بکه و آداسه شاگردون و آوه نی آداشانه مردم.^{۲۰} هَمّه بخردشونه و سیر ببنده و شاگرده نی دونزه سبَد مَشت از غذا منتشون جمع بکردنده.^{۲۱} غیر از زَنکون و خوردگون، پنج هزار مردک غذا بخردنده.

آو سر مِتن

۲۲ عیسی البجل اِشتن شاگردونش بوات که قایق دل بِنشینده، و چو پیش بِنشده دریاچه آ دیم. اما عیسی اِشتن پروندرد تا مردم بخرسه^{۲۳} مردمه خرساین پِش، عیسی بْشه کوهی سر تا تیناوی دعا بکره. شو ببه و آو تینا و به.
 ۲۴ آم موقع، قایقه ساحل دَ پر دور آبییه به و کولاکی موجون دله دکت چون باد خلاف جهتی که آوه شینده دِمسی.^{۲۵} اما شو را ساعت سه نزدیکی، عیسی دریاچه آو سر مِتی و بْشه چون طرف.^{۲۶} وختی شاگرده بیوینتئون عیسی آو سر کورو آ وحشتشون بکه، ترسییم جیکيله بکردنده، و بواتشون: «آم ای روحه.»^{۲۷} اما عیسی اَلبجل اجونش بوات: «آزیم، شما دلِ قرص ببینده، مترسا!»

۲۸ پطرس جواو بدا: «آقا، اگم تیش، فرمان بده تا آزی بام آو سر اشته وِر.»
 ۲۹ عیسی بوات: «بوره!» اُخری پطرس قایق دَ اشنیو بومه و آو سر راه دگت عیسی طرف.^{۳۰} اما وختی بادش بوینت بترسیسش و اَلحظه که آو دل شی آی جیکیلش بگه: «آقا، آمین نجات بده!»^{۳۱} عیسی اَلبجل اِشتن دسشه دراز بکه و اوش بگت و بوات: «ای کم ایمان، چرا شکر بکه؟»^{۳۲} وختی آوه قایق دله بِنشونده، باد قطع ببه.^{۳۳} اُخری آوه که قایق دَ بنده عیسی شون پرستش بگه و بواتشون: «واقعا که ته خدا زایش!»

مریضون شفا جنیسارت دَ

۳۴ وختی آرسنده دریاچه آ دیم، جنیسارته ناحیه قایق دَ اشنیو بومنده.
 ۳۵ وختی آ ناحیه مردمه عیسی شون آزونس، تمام آ نواحی آدمونش

بخرساشون، و تمام مریضونشون عیسی ور بایردند.^{۳۶} آوه عیسی شون مندت یگردنیده که بارزه فقط چو آبا لَبه دَس بزنده و هر کی چو آبا لَبه دس رَ پی شفا ایگتی.

۱۵

پاک دِل

اُخری ای گروه فریسی فرقه عالمه و تورات معلمین اورشلیم شهر دَ بومند عیسی وَر و بواتشون:^۲ «چرا اشته شاگرده شیخون رسم و رسومه پا پِن نینده؟ اون اِشتن دَسون، پیش از غذا خُردن نشورنده!»^۳ عیسی جواو بدا: «شما چرا شما رسم و رسومه را، خدا حکمه پا پِن نییا؟^۴ چون خدا دستورش داعه که: "اشته په و ما احترام پنه" و "هر که اِشتن په یا ما دشمن پدی، گون کوشته بیی."^۵ اما شما وایا اگم کسی اِشتن په یا ما بواعه که: "ا کمکی که گوسن از شما بکرم، خدا را وقفیم گرد،^۶ دِ آ آدمه را واجب نی که اِشتن په ما احترام بی. همنه شما رسم و رسومه خونین خدا کلامه باطل گرا.^۷ ای دِ دیمون! اشعیای پیغمبر، درباره شما چاکش پیشگویی کرده به، ا موقع که بوات:

«آم قوم اِشتن گرییم آمین احترام نینده،

اما چون دِل چمن دوره.

اون بیخودی آمین پرستش کرده،

اون بشریه حکمون، خدا احکامه جا مردمه آموزش دینده.»

اُخری آ جماعتش ونگ بکه اِشتن وَر و بوات: «گوش بکرا و بفهما.»^{۱۱} آ

چی ای که آدم خره، او اجو نجس نکره، بلکم آ چی ای که چو گَر دَ اَبَر آ، آوه که

اجو نجس گره.»^{۱۲} اُخری چو شاگرده بومند عیسی وَر و بواتشون: «زونی که

فریسیون اشته ام لایویم ناراحت ببنده؟»^{۱۳} عیسی جواو بدا: «هر نهالی که

چمن آسمانیه په زمین د نکاشتشه، ریشه ایتم گنده بی.^{۱۴} چونی آم کاری مدارو.

اون کوره راهنمانده. اگم ای کوری آ ای کوره راهنما بیی، هر دِ چاه دِل

دگننده.»^{۱۵} پطرس عیسیاش بوات: «آم مثال معنی چما را بوا.»^{۱۶} عیسی

جواو بدا: «شما نی هنوز نفهما؟^{۱۷} مگم زینو هر چی که آدم خره ترنه دلّه شی،

و دفع بی؟^{۱۸} اما آ چی که گَر دَ اَبَر آ، دِل دَ اَبَر آ، و امه آ چی که آدمه نجس

گره.^{۱۹} چون آدمه دِل دَ اسه که پلیده افکار، قتل، زنا، بی عفتی، دِرّی و دُرّوعه

شهادت و اِفترا اَبَر آ.^{۲۰} آمنده که آدمه نجس گرنده، نشورده دسونیم غذا

خُردن هیچکسه نجس نکره!»

کنعانیه زَنکی ایمان

۲۱ عیسی بِرِش ترک بکه و بشه صور و صیدون سمت. ۲۲ ای کنعانیه زَنکی که اَ منطقه اهالی به، بومه عیسی وَر و جیکیلیم بوات: «ای آقا، ای داوود پاتشاه زا، اَمِن رحم بکه! ای دیوی بدجوری چمن کینش گرفتار کرد» ۲۳ اَما عیسی ای کلمه نی چو جواوش ندا. عیسی شاگرده چو وَر بومند و چو کودَ خواهش بکردند و بواتشون: «بارز او بیشی، چون جیکیله کردنیم چما پش آ.» ۲۴ عیسی چون جواو بوات: «اَمنشون فقط اسراییل قوم ویر آبیته گوسپندون را خرسایه شونه» ۲۵ اَما اَزَنک بومه و عیسی پیش زانوش بزه و بوات: «ای آقا، اَمِن کمک بکه!» ۲۶ عیسی چو جواو بوات: «دِرست نی خوردگون نانه ایگیری و سبه هون پیش فر دی.» ۲۷ اَزَنک بوات: «بله، آقا، اَما سبه نی نان خرده ای که اِشتن صاحبه سَفره سَر اسه، خُرده.» ۲۸ اُخری عیسی بوات: «ای زَنک اِشته ایمان خلیه! اِشته ناچه آرسی.» و اَلحظه چو کینه شفافش بگت.

چهار هزار نفر غذا داین

۲۹ عیسی اَ مکانش ترک بکه و راه دگت و جلیله دریاچه ور متی، اُخری ای کوهی سر بشه و بر پَنشت. ۳۰ پر جماعتی بومند عیسی وَر و اِشتن شَلان و کورون و فلجون و لال آدمون و علایده مریضونشون بایرندنه عیسی لنگون پیش بناشون و عیسی آجونشون شفا بدا. ۳۱ مردم وختی بیوینتَشون که لاله آدمه لاهه کرده، فلجه آدمه سالم ببنده شله مِچنده، و کوره ویننده تعجبشون بکه و اسراییلِ خداشون ستایش بکه.

۳۲ اُخری عیسی اِشتن شاگردونش وُنگ بکه و بوات: «چمن دل ام مردمه را سوجه چون هارویم سه روز چمن خمن اِسندنه و چیزی خُردنه را ندارنده. نِگوم آجون و شیر بخرسم بیشینده چون ممکنه که راه دَ ضعف بکرده.» ۳۳ عیسی شاگرده بواتشون: «اَم دور افتاده یقا دَ کا تونوم نان بایروم که اَم جماعت هُمن بخرنده و سیر ببنده؟» ۳۴ عیسی آپرسس: «چند نان دارو؟» اُون بواتشون: «هفت نان و چند وِگ مای» ۳۵ عیسی مردمش بوات که زمین سر بِنشده. ۳۶ اُخری اَ هفت نان و چند ماییش ایگت و شکر کردنِ پش، اَنانش پاره بکه، و اِشتن شاگردونش بدا، شاگرده نی آداشانه مردم. ۳۷ هَمه بخردشونه و سیر ببنده و شاگرده نی هفت سبد اَ منته غذاشون جمع بکردنده. ۳۸ غیر

اززنکون و خریدگون، چهار هزار مردک نی پر غذاشون بخه. ^{۳۹} بعد از آم که عیسی جماعتش بخرسا بشنده، قایق دله بِنِشت و بَشه ناحیهی مَجَدان.

۱۶

آسمانیه نشونه بگوسشون

۱ فریسی فرقه عالمه و صدوقی فرقه عالمه بومند عیسی وَر تا آجو امتحان بکرند. چمه خونین چو کود بگوسنده که آسمونیه نشونه ای اجون نشون بیدی. ^۲ عیسی چون جَواو بوات: «غروو دم وایو "هوا چاک بی، چون آسمان سُرِه،" ^۳ صبح تولو وایو "هوا هارو طوفانی بی چون آسمان سوره و گیرسه." شَما چاک زونو چه طره آسمانه دِشَتَنییم چو وضع تعبیر بکرا، اَمّا نِتونو زمانون نشونه هون تعبیر بکرو! ^۴ آم نسل شرور و زناکار، ای نشانه ای گوه! اَمّا هیچ نشانه ای اجون نیدیوم مگم یونس پیغمبره نشونه.» پس عیسی آمکانش ترک بکه.

فریسیون و صدوقیون خمیر مایه

۵ وختی بشنده دریاچه آدیم چو شاگرده متوجه بنده که ویرشان شیاسه نان اوگورنده. ^۱ عیسی آجون بوات: «ویراجون ببا و فریسیون و صدوقیون خمیره مایه د دوری بکراه.» ^۷ شاگردِ اِشْتَن وَر بحثشون بکه و بواتنده: «اَمّا چما حَمْنَا نانمون نایرده.» ^۸ اَمّا عیسی آمش بزونسشه و آجون بوات: «ای کم ایمانان، چرا چمه خونین که نان ندارا همدیگرییم بحث گرا؟ ^۹ هنوز درک نکرا؟ آ پنج نان و آ پنج هزار نفر و چند سَبَد مَنْتَه غذاعه که جمعون بکه ویررون نی؟ ^{۱۰} یا آ هفت نان و آ چهار هزار نفر و چند سَبَد مَنْتَه غذاعه که جمعون بکه ویررون نی؟ ^{۱۱} پس چرا شَماهون حالی نیی که از شَما را دربارِه نان لاوم نکه؟ فریسیان و صدوقیان خمیر مایه د دوری بکراه.» ^{۱۲} اُخْری شاگرده بزونسشونه که عیسی اجون نوايه که اِشْتَن نانه خمیر مایه دور نیا بدارنده، بلکم اجون واتشه که اِشْتَن فریسیان و صدوقیان تعلیم د دور نیا بدارنده.

پطرس اعتراف کره که عیسی مسیح موعود اِسه

۱۳ وختی عیسی آرسسشه قیصریه فیلیپی ناحیه، اِشْتَن شاگردان کود آپرسسشه: «مردمه وانده انسانه زا کیه؟» ^{۱۴} اوه جواوشون بدا: «بعضی وانده

ته یحیای تعمید دهندیش. بعضی نی واندہ ته ایلای پیغمبریش، بعضی نی واندہ اِرمیا یا ای نفر آز پیغمبرانِ اِسیش.»^{۱۵} عیسی آپرسسشه: «سَمَا چه وایو؟ سَمَا وایو از کیم؟»^{۱۶} شَمعون پطرس جو او بدا: «ته مسیح موعودیش، زنده خدای زا!»^{۱۷} عیسی بوات: «خُس به حال ته ای شَمعون، یونا زا! چون آم حقیقته، انسان اِشرا آشکار نِگرده، بلکم چمن په که آسمون دَ اسه اِشراش آشکار بگه.»^{۱۸} آز نی اته وام که ته پطرسی، یعنی سگ. و از آم سگ سر، چمن کلیسا رچ گرم و هرگیز مرگ قدرت نتونه کلیسا نابود بکره.^{۱۹} آسمونه پاتشاهی آچارون آته دیم. اَ چی ای که زمین دَ دِبندی، آسمون دَ نی دِسه بی و اَ چی ای که زمین دَ آکری، آسمون دَ نی آبی.»^{۲۰} اُخری عیسی اِشتن شاگردونش قدغن بکه که هیچکس را موانده او هه مسیح موعود اِسه.

عیسی پیشگویِ درباره اِشتن مرگ و مَرْدَن زنده آیین

^{۲۱} چو پش عیسی اِشتن شاگردانش آم حقیقتش آشکار بگه که گونِ بیشی اورشلیم شهر. بر شیخون و سران کاهنان و معلمین تورات دستیم پر اذیت و آزار وینه و کشته بی و سومین روز هنی زنده بی.^{۲۲} پطرس عیسیش ببه ای کنار گوشه ای و تُندییم بوات: «دور از اِشته جان، آقا! هِمَنه چی هرگز اِشته سر ما.»^{۲۳} اما عیسی آگردسشه پطرس طرف و اجو بوات: «چَمَن دور آب ای شیطان، ته چمن راه پیش ایگتیش تا متونم چمن کاران بکرم، چون اِشته فکره انسانینده نه خدایی.»

^{۲۴} اُخری عیسی اِشتن شاگردونش بوات: «اگم کسی بگوه چمن پیرو بیی، اِشتن جان دَ گون دس اوگوره، اِشتن عذاب و مرگه صلیبه اوگوره و چمن پش با.»^{۲۵} چون هر که بگوه اِشتن جان نجات بیدی، اجو از دست دی؛ اما هر که اِشتن جان چمن خونین از دست بیدی، هنی اجو بدست آیره.^{۲۶} انسان را چه فایده داره که تموم دنیا بداره، اما اِشتن جانهِ از دست بیدی؟ یا انسان اِشتن جانهِ پس ایگتنه را چه تونه گردن؟

«^{۲۷} چون انسان زا اِشتن په جلالیم، اِشتن فرشته عون خمنآ آ و اُخری به هر که چو اعماله عوض دی.^{۲۸} حقیقتن، سَمارا وام بعضیه بیبا و ندردِنده که تا انسان زا موینده که اِشتن پاتشاهیه دَ آ، نمرنده.»

عیسی دیم آگردسن

۱ شش روز پَش، عیسی، پَطْرُس و یعقوب و یعقوب برا یوحناش اوگت و اجوشون ببه بلنده کوهی سر، تا بر تیناو بیبینه. ۲ بر چون چشمون پیش، عیسی ظاهر آگردس: دیمش آوتاو شارین سُو رَی و خَلاوش نوره شارین سیی آبییه به. ۳ ام لحظه، موسی پیغمبر و ایلیا پیغمبر چون چشمون پیش ظاهر پبنده و عیسی یم لاشون بگه. ۴ پَطْرُس عیساس بوات: «آقا، چه چاکه که آما بیاریوم. اگم بگوی بییا، سه سایه بون رچ گرم، ایوا اِشرا، ایو موسی را ایوی ایلیا را.» ۵ پَطْرُس لاهه هنوز تموم نبیه به که ای دَفه ابری که سوش رَی چون سر سایش دراینت و صصی ابره دِل بومه که، بوات: «آم چمن عزیز زاعه که از چو کود پر راضیم؛ چو لاهه گوش بیدیا!» ۶ وختی شاگرده ام صصشون بَشنوس، دیمیم زمین ایگتنده و پر بترسسنده. ۷ آما عیسی بومه و اِشتن دسش چون سر بنا و بوات: «اوپاب ببا، مترسا!» ۸ وختی شاگرده اِشتن چشمشون آگه، جز عیسی کسیشون نیوینت.

۹ آ موقع که کوه دَ اَشنیو اومینه، عیسی اجون دستور بدا: «آ چیونی که وینا کسی را موایا تا وختی که انسان زا مردن پش زنده بیی.» ۱۰ شاگرد چوکود آپرسسنده: «پس چرا تورات معلمین وانده که اول گون ایلیا پیغمبر با؟» ۱۱ عیسی جواو بدا: «البته که ایلیا آ و همّه چی رچ کره. ۱۲ آما از سَما را وام که ایلیا اومیاسه، ولی اجوشون اونزونس و هر چیشون بگوس جوام بگردند. چو خوئین انسان زا نی چون دسیم عذاب گشه.» ۱۳ اُخری چو شاگردون بزونسنده که او دریازه یحیای تعمید دهنده لاهه کره.

دیوزیه کوله شفا

۱۴ وختی آگردسنده مردمه ور، مردکی عیسی ور بومه و چو پیش زانوش بزه و بوات: ۱۵ «ای آقا، چمن زا رحم بکه. او غَشیه و پر عذاب گشه. آتش دله دگنه، آو دله دگنه. ۱۶ اوم بایرد اشته شاگردون ور، ولی نتونسنده آجو شفا بدینده.» ۱۷ عیسی بوات: «ای بی ایمان و منحرفه نسل، تا کی گون از سَما خمنای بیبیم و سَماهون تحمل بگرم؟ آجو بایرا بییا چمن ور.» ۱۸ عیسی آ دیوه را غیضش بگه و آ دیو آ کول دَ ابر بشه و آ کوله اَلبحل شفاش بگت. ۱۹ اُخری شاگرده بومند عیسی ور و خلوتی چو کود آپرسسنده: «چرا آما نتونسیم آ دیوه ابر بگروم؟» ۲۰ عیسی جواو بدا: «چمه خوئین که سَما ایمان کمه. حقیقتا،

شمارا وام که اگر شما ای ولگِ خردله دانه ای قدر ایمان بدازا، تونو آم کوهِ بویاو بیا دَ اَبَر بوره و بَشه پَر و اَ کَوَۀ نی شی، و هیچ چی شما را غیر ممکن نیی. ^{۲۱} اما ام جنس دیو جز دعا و روزه ایتم هیچ چی ام اَبَر نیشی.

عیسی دومین پیشگویی درباره اِشتن مرگ و زنده آیین

^{۲۲} وختی عیسی و چو شاگردِ جلیل منطقه دَ جمع ببنده، عیسی آجون بوات: «انسانه زاء، مردمه دَسیمِیم تسلیم بی. ^{۲۳} مردم آجو کوشنده و او سومین روز زنده بی.» شاگرده پَر غمگین ببنده.

سکه ماهی گَر د

^{۲۴} وختی عیسی و چو شاگرده آرسنده کفرناحومه شهر، دِ دِرهمیه مالیاتِ مامور، پَطْرُس وَر بومند و بواتشون: «شما استاد، معبده مالیاته ندی؟» ^{۲۵} پَطْرُس جواو بدا: «البته که دی!» وختی پَطْرُس بَشه کیته دله پیش از آم که چیزی بوا، عیسی آجوش بوات: «شمعون، ته چه فکری کری؟ دِنیا پاتشاهون چه کسونی کوَدَ باج و خراج گیرنده؟ اِشتن مردمِ کوَدَ یا دیگران کوَدَ؟ ^{۲۶} پَطْرُس جواو بدا: «دیگران کوَدَ.» عیسی آجوش بوات: «پس چو مردم معافنده! ^{۲۷} اما چمه خونین که آجون توهین مَکروم، بَشه دریاچه وَر و ای قلابی فِر ده او دله. اولین ماهیر که بَگت، چوه گره آکه. ای چهار درهمیه سکه ای چوه دله وینی. چوام چمن و اِشته مالیاته سهمه آده.»

۱۸

ه ز پيله اِسه

اُخْری شاگردِ عیسی وَر بومند و آپرسشون: «آسمونه پاتشاهیه دَ که هُمَن دَ پيله تره؟» ^۲ عیسی ای خوردگیش وُنْگ بکه اِشتن وَر و آ خوردگیش بنا چون میون ^۳ و بوات: «حقیقتا، شما وام تا آ لحظه که شما عوض مبا و خوردگون شارین مبا هرگز آسمونه پاتشاهی دله نشا. ^۴ هر که اِشتن، آم خوردگون شارین فروتن بکره، آسمونه پاتشاهیه دَ هُمَن دَ پيله تر بی. ^۵ و هر که هِمَنه خوردگی چمن نوم دَ قبول بکره، آمِنش قبول گرد.

«^۱ اما هر که باعث بیی که ای نفر از آم ولگون که آمِن ایمان دارنده گناه بکره، چورا چاکتره که پيله آسیاب سگی اِشتن گردن دَبنده و اِشتن فر ده دریا

دلّ و غرق بیبی! ^۷ وای به حال آم دنیا که اِشتن وسوسه هونییم مردمون گناه دراینه! چون وسوسه عه آیینده، اما وای به حال آ کسی که وسوسه هون باعث بیبی!

«^۸ پس اگم اِشته دسه یا اِشته لنگه باعث بی که ته گناه بکری، آجو ایپر و فر ده، چون اِشرا چاک تره که شل یا لنگ بیبی و ابدییه زندگی دله بشی تا که دِ دَس و دِ لنگ بداری و ابدییه آتسه دله دگنی. ^۹ و اگم اِشته چشم باعث بی که ته گناه بکری، آجو اَبَر بایر و فر ده، چون اِشرا چاک تره که ای چشم بداری و ابدیه زندگی دله پشی تا آم که دِ چشم بداری و جهندمه آتسه دلّ دگنی.

ویر آبییه گوسپندون مثال

«^{۱۰} ویراجون ببا که هیچ کومین از آم ولگون تحقیر مکرا، چون که شما را وام چون فرشته عون، آسمون د همیشه چمن آسمونیه په دیمه ویننده. ^{۱۱} چون انسان زا اومه که ویرآبییه عون نجات بیدی. ^{۱۲} شما چه فکری کرا؟ اگم مردی صد گوسپند بداره و ای گوسپند ویر آبی، مگم آنود و نه گوسپندون کوه د ننی و آگوسفند پش نیشی که ویر آبیاسه؟ ^{۱۳} حقیقتن، شما را وام که اگم آجو آلو، آ ای گوسپنده را ویشتر شاد بی تا آنود و نه گوسپند که ویر نیبیه بنده. ^{۱۴} همنه شما آسمانیه په خواسته که آسمان د آسه، آم نی که حتی ای نفر از آم ولگون از دست بییشینده و هلاک بیبینه.

«^{۱۵} اگم اِشته برا اِشته حق گناه بکره، بشه چو ور و خلوتی چو خطا آجو گوشزد بکه. اگم اِشته لاوش قبول بکه، اِشته برار نیار بدا؛ ^{۱۶} اما اگم اِشته لاوش قبول نکه، ای نفر یا دِ نفر اِشتن خمننا ببه تا اشته شاهد بیبینه ^{۱۷} ولی اگم هنی نِگوسشه گوش بکره بشه کلیسا بوا؛ و اگم کلیسا لاوش نی قبول نکه، آجو بت پرست یا باجگیر بزون. ^{۱۸} حقیقتا، شما را وام که هر چه که زمین د دبتندا، آسمان د دبسته بی و هر چه که زمین د آکرا، آسمان د آبی. ^{۱۹} هنی شما را وام که اگم شما دِ نفر زمین سر درباره ای چی که خداکود گوا، ای دل بیبا، چمن آسمانیه په آجو شماهون آدی. ^{۲۰} چون هر یقا دِ نفر یا سه نفر چمن نوم خونین جمع ببینده، از پر چون میون اِسیم.»

بی رحم نوکر مثال

^{۲۱} اُخری پطرس بومه عیسی کود آپرسسشه: «آقا، چند را چمن برا چمن حق گناه بکره، از گون آجو بپخشم؟ هف را؟» ^{۲۲} عیسی جواو بدا: «آته وام نه

هفت راء، بلکم هفتاد هفت را.

«^{۲۳} پس، آسمونه پاتشاهی ای پاتشاهی شارین که تصمیمش بگت اِشتن نوکرونییم حساب کتاب بکره. ^{۲۴} وختی حساب کتابش شروع بگه، ای نفر چو وَر بایردنِد که ای کارگره دیویست هزار مزدِ قَدَر آجو قرضار به. ^{۲۵} چون آ مردک نِتوسشه اِشتن قرضِ پَس بیدی، چو ارباب دستورش بدا که آ مردکه و چو زنگ و چو خوردگون و چو تموم مال و ملال یخروشنده و چو قرضِ بگیرنده. ^{۲۶} آ نوکر اِشتن اربابه دس پا ایگت و مندتیم بوات: "آمین مهلت آد از اشته همّه ی قرضه آگاردونم." ^{۲۷} آ ارباب دل چو را بسوجس و آ قرضش بَبخشسش و آجوش آزاد بگه. ^{۲۸} اما وختی که هه نوکر آبر بشه اِشتن همکارش پَر بوینت که ای کارگره سه ماه مزد قَدَر آجو قرضار به. پس آجوش بگت و اِشتن دستیم چو لوکِش فشار بدا و اجو بوات: "اشته قرضه آده!" ^{۲۹} چو همکار چو دس و پا دگت و مندتیم بوات: "آمین مهلت آده چمن قرضه دیم" ^{۳۰} اما آو قبولش نکه، و تا وختی که اِشتن قرضِ بیدی آجوش دراینت زندان. ^{۳۱} وختی که مردکه همکاره آم اتفاقش بوینت پَر ناراحت ببنده و بشنده اربابِ وَر و همّه ی ماجراشون چو را تعریفشون بگه. ^{۳۲} پس ارباب، آ نوکرش ونگ بکه اِشتن وَر و بوات: "ای بدکاره نوکر، مگم آز اشته خواهش و تمنا خونین، اشته همّه ی قرضم نَبخشس؟ ^{۳۳} مگم چاک نبه تّه ای اشته همکاره رحم بکری، همنه که از اِتم رحم بکه؟" ^{۳۴} پس ارباب پَر عصبانی ببه، دستورش بدا آ نوکره دراینده زندون و عذابش بدینده و تا آرمون که اِشتن قرضِ تا قرون آخر مدی، آجو آزاد مکرنده. ^{۳۵} اگم شما نی شما براعه صدقِ دلییم مَبخشا، چمن آسمانیته په نی شماییم همنه رفتار گره.»

۱۹

تعلیم درباره طلاق

اوختی که عیسی آم لاوش تموم بگه جلیل منطقتش ترک بکه و آ دیم اُردن رروار د، بومه یهودیه نواحی. ^۱ پَر جماعتی عیسی پَش بشنده و آو پَر آجونش شفا بده.

^۲ قریسی فرقه علما نی چو وَر بومند تا آجو امتحان بکرنده. آوه آپرسسنده: «بی که مردک اِشتن زنگ هر دلیلی را طلاق بدی؟» ^۳ عیسی چو جواو بوات: «مگم تورات نِخونتو که آ کسی که اجون خلق کرده، اول د اجون زَنک و

مردکش خلقش کرده^۵ و بوات "چمه خونین که مردک اِشتن په ما آدَ جدا بی، و اِشتن زَنگییم پیوند خُره و آدِ نفر ای بدن بینده؟^۶ پس، آوه دِ بدن نینده بلکم ای بدن اِسنده. پس آچی که خدا ایو کردشه، انسان گون جدا مکره." ^۷ آوه عیاشون بواتند: «پس چرا موسی پیغمبر حکمش بدا که مردک اِشتن زَنگِ طلاقماته ای بیدی و آجو ول بکره؟» ^۸ عیسی بوات: «موسی پیغمبر چمه خونین که شما دل سگ شارین اجازش بدا که شما اِشتن زَنگِ طلاق بدیا، اما اول خلقت همنه نبه. ^۹ شما را وام هر که اِشتن زَنگِ جز زنا را طلاق بیدی و علایده زَنگییم پیوند بکره، زناش کرده.»

^{۱۰} شاگرد عیاشون بواتند: «اگر همنه عه، چاکتره هیچ مردکی زَنگِ مبره!»
^{۱۱} عیسی بوات: «همه نتونده ام لاهه عه قبول بکرده، مگم کسونی که خدا طرف ام لطف آجون آدایه پی. ^{۱۲} چون بعضی آدمه مادر زادی خواجنده؛ بعضی آدمه نی مردمه دستیمم خواجه بینده و بعضی نی آسمانه پاتشاهی خونین اِشتن خواجه زونده و پیوند نکرده. هر که تونه اجم قبول بگره، بارز قبول بگره.»

عیسی و خوردگون

^{۱۳} اُخری مردمون اِشتن خوردگونشون بایرد عیسی وَر تا چون سر دس بی و دوعا بگره. شاگرد ام کاره خونین مردمن را غیضشون بگه. ^{۱۴} اما عیسی بوات: «بارزا ولگِ خوردگِ چمن وَر باینده و چون پیش مگیرا، چون آسمانه پاتشاهی همنه آدمون را اِسه.» ^{۱۵} عیسی چون سر دس اوناش و اجوشون برکت بدا و بَشه.

ثروتمند جوان

^{۱۶} ای روز مردکی عیسی وَر بومه و آپرسسشه: «استاد، چه چاکه کاری گون بگرم تا ابدیه زندگی بدارم؟» ^{۱۷} عیسی جواو بدا: «چرا چمن کود آپرسی که چه چاکه؟ فقط خداعه که چاکه. اگم گوی ابدیه زندگی دله بشی، خدا احکامه انجام بده.» ^{۱۸} آ مردک آپرسسشه: «کومین احکامه؟» عیسی بوات: «قتل مکه، زنا مکه، دزی مکه، دورویه شهادت مده، ^{۱۹} اشته په و ماعه احترام بنه،» و "اشته قونشیمم اِشتن شارین خُش ببه." ^{۲۰} آ جوانه مردک بوات: «همه ای ام احکام انجامم بدا دِ چه کم دارم؟» ^{۲۱} عیسی جواو بدا: «اگم گوی کامل بیی، بَشه و هر چه که داری بخروش و چو پول فقیران آده که آسمان د گنجی

بداری. اُخْرَى بوره و چَمَنَ پِیْرُو یِگَه. «^{۲۲} جوانه مردک وختی آمش بَشَنَوَس، پر غمگین ببه و اَمَکَانَ دَ بَشه، چون پر ثروتش دَ.

^{۲۳} آ موقع عیسی اِشتن شاگردونش بوات: «حقیقتا، شَما را وام ثروتمندان را پر سخته که بَشِنده آسمانه پاتشاهی دله بَشِنده. ^{۲۴} هنی وام که شتر رد آبیین، دَرزَنه سولَاحَ دَ آسون تره تا ام که ثروتمنده آدمی خدا پاتشاهی دله بشی.»^{۲۵} شاگردان ام لاَوَعون اَشَنوسَنییم مات ببنده و آپرسسشون: «پس که تونه نجات پیدا بکره؟» ^{۲۶} عیسی آجون دِ دِشت و بوات: «آم انسان را غیرممکن اِسَه، اَمّا خدا را همه چی ممکنه.»

^{۲۷} اُخْرَى پَطْرُس بوات: «دِ دِس اما همه چیمون ول کرده و اِشت کود پِیْرُو کرام. چه آجَمّا آرسه؟» ^{۲۸} عیسی آجون بوات: «حقیقتا، شَما را وام تازه دنیاَد، اَلْحَظَه که انسانه زا اِشتن شکوهمند پاتشاهی تخته سر بِنشه، شَما که چَمَنَ پِیْرُو کَرْدرون، دونزه تخته سر نِشا و خدا قومه دونزه قبيله داوری کرا. ^{۲۹} و هر که چمن نومه خونین اِشتن کییه یا اِشتن براعه و یا اِشتن خاعه و یا اِشتن په و ما و یا اِشتن خوردگی و یا اِشتن ملک و ثروته ول بکره، چو صد برابره وینه و ابدی زندگی بدست آیره. ^{۳۰} اَمّا خیلی از آدمون که هَنِنَه اوّلین اِسَنده آخرین بینده، و آخرینه اوّلین بینده!

۲۰.

انگوره باغه کارگرون داستان

« آسمانه پاتشاهی باغی صاحب شارین که صبح تولو، زو اَبَر بَشه تا اِشتن انگوره باغه را کارگرونی بیگیره. ^۲ آو کارگرونییم طیش بکه که هر روز ای دینار چون کار خونین هر کومینه بیدی. اُخْرَى آجونش بَخْرَسا اِشتن انگوره باغ. ^۳ دوروبر نه صبح، هنی اَبَر بَشه و بیوینتِشه که عدهای شهر میدون دَ بی کار وندَرده بِنده. ^۴ آجونش بوات: “شما نی بَشا چمن باغ انگوره دل و آچی که شَما حَقَه شَماهون دیم.” ^۵ پَس آوه بَشِنده. هَنی ساعت دونزه و ساعت نه اَبَر بَشه و هَمِنِش بکه. ^۶ دوروبر پنج غروو اَبَر بَشه و هَنی چند نفرش بوینت که بر بی کار وندَرْدِنِدِه. چون کود آپرسس: “چرا تمام روز بیبا بی کار وندَرْدِنِیا؟” ^۷ آوه بواتند: “چون هیچ که اجماش کار نِدا، باغ صاحب بوات: “شما نی بَشا چمن انگوره باغ دَ کار بکراه.” ^۸ غروو دم، باغ صاحب، سر کارگیش بوات: “کارگرون وُنْگ بکه و چون مزده آده، آخرین نفر شروع بکه تا اوّلین نفر.” ^۹ کارگرونی که

دوروبر ساعت پنج کاره سر اومییه بنده، هر کومین ای دینار ایگنند. ^{۱۰} آوه که همن پیش اومییه بنده کاره سر، گمانشون بکه که ای دینار ویشتر مزد گیرنده. اما آوه نی هر کومین ای دینار ایگنند. ^{۱۱} وختی اِشتن دسمزدشون ایگت غرغرشون بکه و باغ صاحبشون بوات: ^{۱۲} ”آم که آخر بومند فقط ای ساعت کارشون بکه و ته اما که داغ آوتاوه بن تمام روز زحمتمون بکشس، چونیم ایو بزونس!“ ^{۱۳} اما باغ صاحب ای نفر از آجون ددشت و بوات ”ای رفیق، از اتم ظلم نکه مگم اما ای دینارمون طی نکه؟“ ^{۱۴} پس اِشته حقه ایگی و بشه! از گوم هه اندازه که اتم دسمزد بدا، آخرین نفره نی اِشته شارین دستمزد بدیم. ^{۱۵} مگم حق ندارم چمن مالیم هر چه که گوم بکرم؟ نتونی چمن دست و دل فرایی بویی؟“ ^{۱۶} پس، آوه که آخرین اسنده اولین بینده، و اولینه آخرین بینده!

عیسی سومین پیشگویی اِشتن مرگ و زنده آبین درباره

^{۱۷} لَحْظَه که عیسی بشه شهر اورشلیم طرف، راه د اِشتن دوزنده شاگردش کناره گوشه ای ببرد و آجونش بوات: ^{۱۸} «دِدا کورو شوم شهر اورشلیم. بر انسان زا، سران کاهنان و تورات معلمینه ورت تسلیم گرنده. و آوه آجو محکوم به مرگ کزنده. ^{۱۹} آوه انسان زاعه، غیریهودیان تحویل دینده. تا آجو مسخره بکرنده و شلاق بزنده و صلیب سر بوکوشنده. و آو سومین روز زنده بی.»

یعقوب و یوحنا ما خواهش

^{۲۰} اُخْرَى زیدی زارون ما، اِشتن د زارون خمنای عیسی ورت بومنده و چو پیش زانو بزه و بگوسش که چوه را ای کاری بکره. ^{۲۱} عیسی آپرسسشه: «چه گوی؟» ا زَنک بوات: «بوا تا چمن آم د زاعه اِشته پاتشاهیه د ایو اِشته راسه طرف و آ ایو اِشته چپه طرف بنشنده.» ^{۲۲} عیسی بوات: «شما زانو چه گوا! مگم تونو از آ قداره ای که از به زودی چو د آخرم، آخرا؟» آوه جواوشون بدا: «آها، تونوم.» ^{۲۳} عیسی بوات: «شما نی چمن قداره ایتم آخرا، اما بزونو که چمن راسه طرف و چپه طرف نشتن، چمن اختیار د نی تا آجو کسی ببخشم. اما ام یفا آکسونی را اسه که چمن آسمانیه په چون را آمادش کرده.»

^{۲۴} وختی آده شاگرد امشون بشنوس، آد برارون را ویشتر عصبانی بینده. ^{۲۵} اما عیسی آجون اِشتن ورت ونگش بکه و بوات: «شما زونو که علایده قومان حاکمه مردم را آریابتی گرنده و چون رئیسه آجون حکم کره. ^{۲۶} اما شما میون همته مبی، هر که گوه شما میون پيله بیبی، گون شما نوکر بیبی. ^{۲۷} و هر که گوه شما میون

اول بیبی، گون شما غلام بیبی. ۲۸ حتی انسانه زا نومه تا آجو خدمت بکرنده، بلکم بومه تا خدمت بکره و اِشتن جانه خیلون آزادی را فدا بکره.»

دِ فقیر کور شفا

۲۹ آ موقع ای که عیسی و چو شاگرده آریحا شهر دِ بَشنده پر جماعتی چو پش بَشنده. ۳۰ راه کنار دِ کوره مردک نشته بنده. وختی بشنوسشون که عیسی آ مکان دِ رد بی، دادشون بگه که: «ای آقا، ای داوود پادشاه زا، اجما رحم بگه!» ۳۱ جماعت چون را غیضشون بگه و بواتشون که ساکت بیبینده؛ اما آوه ویشتر چیکله شون بگه که: «ای آقا، ای داوود پادشا زا، اجما رحم بگه.» ۳۲ عیسی و ندرد و آ دِ مردکش ونگ بگه و آپرسسشه: «چه گوا شما را بکرم؟» ۳۳ آوه بواتنده: «آقا، گوم چما چشمه بوینده.» ۳۴ عیسی دل چون را بسوجس و چون چشمون سر دسش اونا و اَلْبَحَل چون چشمه آبنده و بیوینتشان و عیسی پش راه دگنند.

۲۱

عیسی شاهانه آمیین به اورشلیم

۱ وختی عیسی و چو شاگرده اورشلیم شهره نزدیک ببنده، آرسسنده ده بیت فاجی که زیتون کوه دامنه دِ به. اُخری عیسی دِ نفر آز اِشتن شاگردش بخرسا ۲ آجونش بوات: «آدهی که شما پیش اسه بشا. زمانی که شا ده دله، البجل، ای خری چو خره کره خمننا وینا که پر دبستشونه. آ دِ آکرا و چمن وِر بایرا. ۳ آگم کسی شما چیزیش بوات، بوایا: "خداوند آجون لازم داره،" و آو اَلْبَحَل آجون خرسه.» ۴ آم کار ببه تا آ چيون که پیغمبر، پیشگویش کرده به، انجام بیبی، که واتش به:

«اورشلیم مقدسه کوه دِ، صهیون کِلگِ بوا

”دِ دِس اِشته پاتشاه فروتنییم اِشته وِر آ

خره سر نِشتاسه

خره کره سر نِشتاسه.»

۵ آ دِ شاگرد بَشنده و همنه که عیسی دَسْتورش دایه به بگردشون. ۷ آون خرو خره کره شون بایردند و اِشتن خلاوشون چون سر بنا و عیسی چو سر بِنِشت. ۸ پر جماعت نی اِشتن خلاوشون راه سر جیکردنده و بعضیون نی داره لآخه

شان اییره، راه دَ جیکردشونه. ^۹ جماعتی که عیسی پیش شَینده و جماعتی که چو پَش او مینده، جیکیلییم بوآنده:

«نجات، داوود پادشا زا طرف آ!»

«مبارک اِسَه آکسی که خداوند نومیم آ!»

«نجات عرش برین آ!»

^{۱۰} وختی عیسی بَشه اورشلیم شهر، همه ی شهر شور و شوق دگتنده. مردمه آپرسسشون: «ام کیه؟» ^{۱۱} آ جماعت بوآشون: «آم عیسیای پیغمبره، جلیلیه ناصره مردم!»

عیسی معبد تمیز کره

^{۱۲} آ موقع عیسی بَشه معبده دله و همه ی کسانی که معبد دَ خریپشونه و خوروتشونه، اَبَر بکه و صرافان میزش اوگاردونس و کوتر خروشون بساطش بهم بزه ^{۱۳} آجونش بوآت: «اشعیا پیغمبره کتاب نیویشته بیاسه، "چمن گه وانده دُعا گه، "اما شَما اُرون "دزون لوئه" رچ کرده.»

^{۱۴} معبد، کوره و شَل عیسی وَر بومند و عیسی آجونش شفا بدا. ^{۱۵} ولی وختی سران کاهنان و تورات معلمین عیسی معجزاتشون بویتنده و بَشَنوسنده که خوردگِ معبد دَ بلند صصیم وانده: «نجات، داووده پاتشاه زا طرف آ» پر عصبانی بنده. ^{۱۶} آوه عیسیاشون بوآت: «بَشَنوسی آوه چه وانده؟» عیسی جاوو بدا: «آها. مگم داوود زبور دَ نخونئو که،

«خوردگون و شت آخره خوردگون نی اِشتن زونیم

آجو ستایش گرنده؟»

^{۱۷} عیسی آجونش ترک بکه و اَشهر دَ بَشه بیت عَنیا ده و شَوه را پر وندرد.

انجیره دار خشک آیین

^{۱۸} صبح تولو وختی عیسی آگردسی اورشلیم شهر، و شیرش ببه. ^{۱۹} راه کِنار، انجیره داریش بیوینت و بَشه چو طرف، اما چیزی جز لیوَه نویتشه. پس داریش بوآت: «تَه دِ هرگز میوه نایری!» البهل دازه خشک ببه. ^{۲۰} شاگرده وختی امشون بوینت مات بنده و بوآنده: «چه طَرَه انجیره دازه البهل خُشک ببه؟» ^{۲۱} عیسی جاوو بدا: «حقیقتا، شَما را وام اگم ایمان بدارا و شَک مَکرا، نه فقط تونو ام کاره بکرا، بَلکم اگم ام کوه بوایا "ببیا دَ اَبَر بوره و پَش دریا دگن،" هِمَنَه بی. ^{۲۲} اگم ایمان بدارا، هر چی دعا بکرا ایگیرا.»

عیسی اقتدار راجب شون سوال آپرسس

^{۲۳} وختی که عیسی معبده دله بشه و مردمش تعلیم بدا. هه زمان، سران کاهنون و قوم یهود شیخون، چو وِر بومند و بواتنده: «که ام حق آتش دایه؟»
^{۲۴} عیسی بوات: «آزی شما کود سوالی دارم. اگم جواورون بدا، ازی شما را وام کوم حقیقیم ام کارون گرم. ^{۲۵} که یحیییش حق دایه که تعمید بدیه خدا یا انسان؟» اوه اِشتن وِر بحثشون بکه و بواتنده: «اگم بوايوم خدا طرف به، اجما و، پس چرا ایمانرون نایرده؟ ^{۲۶} اگم بوايوم انسان طرف به، جماعت د ترسام، چون همّه یحیی عه ای پیغمبر زونده.» ^{۲۷} پس عیسیاشون بوا: «اما نزونوم.»
عیسی بوات: «آزی شما را نوام که چه حقیقیم ام کارون گرم.»

د کوله مثال

^{۲۸} شما نظر چیه؟ مردی د زاش د. اِشتن پيله زا وِر بشه و بوات: "زا، هارو بشه انگوره باغ د کار بکه. ^{۲۹} چو زا بوات: "آز نشیم." اما اُخری چو نظر آگردسشه و بشه. ^{۳۰} په ولگ زا وِر بشه و اجوش نی هم لاوش بوا. ولگ زا بوات: "از شیم، آفا،" اما نیشه. ^{۳۱} کومین آ د زا اِشتن په خواسته شون انجام بدا؟» جواوشون بدا: «اولین زا» عیسی اجون بوات: «حقیقتا، شما را وام باجگیر و فاحشه عه شما د پیش تر خدا پاتشاهی دله بَشنده. ^{۳۲} چون یحیی بومه و درست راش شماش نشون بدا و اما شما اورون ایمان نایرد ولی باجگیر و فاحشه عه ایمان بایرند و شما حتی با ام که امرون پوینت هنی شما نظررون عوض نکه و ایمانرون نایرد.»

شورر باغبانون مثال

^{۳۳} «علایده مثلی گوش بیدیا. ملک صاحابی به که انگوره باغش رچ بکه و چو دویر حصارش بکشس. او انگوره او ایگنتهه را باغ دل حوضیش رچ بکه و نگهبانی را ای برجیش بر رچ بکه. و انگوره باغش چند باغبانیش اجاره بدا و اِشتن علایده مملکتی سفر بکه. ^{۳۴} وختی محصوله اوگتن فصل آرسس، اِشتن نوگرش بخرسا باغبانون وِر تا چو میوه بیگیرنده. ^{۳۵} اما باغبانه چو نوکرونش بگتند، ایو شون بزه و ایوشون بکوشت و ایوشون سگسار بکه. ^{۳۶} هنی، باغ صاحب اولین سفر شارین، نوکرانی چون وِر بخرسا اما باغبانه آ نوکرونیم همنه رفتار بگردنده، ^{۳۷} آخر سر اِشتن زاش باغبانون وِر بخرسا و اِشتنیم

بوات: "چمن زا حرمته نیا دارنده." ^{۳۸} اما آ زْمُون که باغبانه چو زاشون بُوینت همدیگرشون بوات: "انگوره باغ وارث ام. بایا آجو بوکوشوم تا چو ارث آجما آرسه." ^{۳۹} پس آ کوله شون بگت و انگوره باغ د آبربکردشون و بوکوشتَشونه. ^{۴۰} حالا شَمَا نظر وختی باغه صاحب با، ام باغبانونییم چه گره؟» ^{۴۱} آوه عیسا شون بوات: «آ شرور باغبانون بی رَحْمِیم کوشه و انگوره باغه علایده باغبانون اجاره دی تا برداشته فصله را چو میوه سهمه بیدینده.»

^{۴۲} عیسی آجونش بوات: «مگم زبور کتاب د نَخونتِیو که،

«هَه سِگی که بَنایان رَد بکردنِید و فرِشون پدا،

هَینه بنا اصلیه سِگ پیاسه.

خداوند ام کارش کرده

و ام چَمَا نظر عجیبه؟

^{۴۳} پس شَمَا را وام خدا پاتشاهی شَمَا کود آیتِه بی، و قومی آدایه بی که چو محصول د، خدا سهم بیدینده. ^{۴۴} هر که که ام سِگ سر ایگینه خُرد بی، و اگم ام سِگ کسی سر ایگینه آجو فرچ کریه.»

^{۴۵} وختی سران کاهنون و فریسیون عیسی ام مثالشون بشنوس، بزونسشونه که درباره چون لاهو کره. ^{۴۶} پس راهی پش پنده که عیسی بیگیرنده، اما جماعت کود ترسَسینده چون آوه عیسی شون ای پیغمبر زونستی.

۲۲

عروسی جشنه مثال

^۱ هنی چونیم مثالونیم لاوش بکه، بوات: ^۲ «آسمانه پاتشاهی، شاهی شارین که اِشتن زار را عروسیش گته. ^۳ پاتشاه اِشتن نوکرونش بخرسا تا به اوه که دعوت بیه بنده، بوانده باینده جشن، اما اون نگوسنده باینده. ^۴ پس علایده نوکرونیش بخرسا و بوات: "به اوه که دعوت بیه بنده بویا جشن سِفرِم حاضر کرده، گاو و گولگونی سر آبریمه و همّه چی آمادعه. بایا عروسی.» ^۵ اما اون محلشون نیگه و هر کومین اِشتن راه بَشنده، ایو بَشه اِشتن زمین سر و آ ایو بَشه اِشتن کسب و کار پش. ^۶ علایده هون نی، پاتشاه نوکرونشون بگتنده و آجونشون بی حرمتی بکردنده و بکوشتَشونه. ^۷ پاتشاه وختی امش بَشَنوس، عصبانی بیه، اِشتن سربازش بخرسا و آ قاتلونش بکوشت و چون شهرش و ش بزه. ^۸ و اِشتن نوکرونش بوا: "عروسی جشن آمادعه، اما اوه که دعوت بیه بنده

لیاقت ندرند. ^۹ پس شهره کوچه بازاران بشا و هر که رون بوینت جشن را دعوت بکرا. ^{۱۰} نوکره بشنده کوچه سران و هر که شون بوینت چه چاک و چه بد اِشتن خما بایردشون هِمته که جشن مشت از مهمون ببه.

^{۱۱} «اما وختی که پاتشاه میهمانان وینتنه را مجلسه دل بومه، ای مردکیش بوینت که خلاوی که جشن را مناسب بیی، دِنکردشه ^{۱۲} پاتشاه چوکود آپرسس: «ای رفق چه طَره بدون جشن خلاوی اومیش؟» «أ مردک جوایش ند. ^{۱۳} اُخری پاتشاه اِشتن نوکرونش بوات: «چو دست وچو لنگ دَبندا و آجو بره سر تایریکی دَ دراینا، یقایی که برمنده و دندون دندونون سر فشار دینده.» ^{۱۴} چون اوه که دعوت بیه بنده پر اِسنده، اما اوه که انتخاب ببنده گم اِسنده.»

امپراتوره مالیات آداین

^{۱۵} اُخری فَرسی فرقه عالمه اَبَر بَشنده و نقشه شون بکشش تا بویننده که چه طَره توننده عیسی عه چو لاوعونیم گیرفتار بکرنده. ^{۱۶} فریسیان اِشتن شاگردونشون، هیرودیسه طرف دارون خما بخرساشون عیسی وَر و بواتشون: «استاد، اما زونوم صادق مردکی اسیش و خدا راهه چاک یاد دی و هیچ کسیه دَ نَترسی، چون که ظاهره توجه نکری. ^{۱۷} پس اِشته نظره اجما بوا. روم امپراطوره مالیات آداین دِرسته یا نه؟» ^{۱۸} عیسی که چون بد نیتش زونستی بوات: «ای دِ دیمون، چرا اَمِن امتحان کرو؟ ^{۱۹} سکه ای که چوعیم مالیات دییا، اَمِن نشون بدیو.» اوه ای ای دیناریه سکه ای اجوشون بدا. ^{۲۰} عیسی چون کود آپرسس: «چه که نقش و نوم آ سکه سر اسه؟» ^{۲۱} جواوشون بدا: «روم امپراتور. عیسی آجون بوات: «پس امپراتور ماله، امپراتور آدیا و خدا ماله، خدا آدیا.» ^{۲۲} وختی امشون بشنوس، پَر تعجبشون بگه و عیسی شون پَر ترک بکه و بشنده.

سوال درباره داوری روز

^{۲۳} هه روز صَدوقیان فرقه عالمه که مردعون زنده آیینه قبول نِدارنده، عیسی وَر بومند و سؤالی چوکود آپرسسنده، ^{۲۴} بواتشون: «استاد، موسی پیغمبر، چما را ام فرمانش نیویشتشه که اگم مردکی بی خوردگ بمره چو برا گون آ بیوه زَنکه بیره تا چوام اِشتن برار را نسلی بنی. ^{۲۵} چما میون هفت برا بنده. اولین برا ای زَنگیش ببه و بمه و چون خُوردگیش ند، اِشتن بیوه زَنگش اِشتن برار را باشتشه. ^{۲۶} دَومین و سَومین برار، تا هفتمین براعه نی هِمته ببنده. ^{۲۷} آخر

سر آرَنکَ نی بمه. ۲۸ حلا، آروز که مرده عه زنده بینده، آرَنک کومین از آ هفت برارون زنگ بی؟ چون همّه ی برارون اجو برده بنده»
 ۲۹ عیسی جو او بدا: «شما اشتباه فکر کرو، چون نه خدا کلام خور دارا و نه خدا قدرت! ۳۰ چون که آروز که مرده عه زنده بینده هیچکه نه زن بره نه شو کره، بلکم همّه، آسمانه فرشته عون شارین اسنده. ۳۱ اما درباره مردعون زنده آیین، مگم تورات د نخونتو که خدا شماش چه واته؟ ۳۲ خدا واتشه که، ”از ابراهیمه خدا و اسحاق خدا و یعقوب خدا اسیم“. او مردعون خدا نی، بلکم زندعون خداعه.» ۳۳ مردم آم لاهون آشنوسنییم، جو تعلیم د مات بینده.

پيله ترين حکم

۳۴ اما وختی فریسیون بشنوسشونه که عیسی چه طره اِشتن جو او آدایینییم صدوقیان گرش دبسته، جمع بنده. ۳۵ ای نفر از او که شریعت قاضی به، چمه خونین که عیسی امتحان بکره چو کو د آپرسس: ۳۶ «ای استاد، شریعت پيله ترين حکم کومه؟» ۳۷ عیسی جو او بدا: «خداوند اِشته خداییم تموم دل و تموم جان و تموم فکرییم خش ببه.» ۳۸ ام اولین و پيله ترين حکم اسه. ۳۹ دوّمین حکم، اولین حکمه شارین: ”اِشته قونشیم اِشتن شارین خش ببه.“ ۴۰ تموم تورات و پیغمبران نیوشته ان، آم د حکمه سر اسه.»

مسیح موعود چه که زا اسه؟

۴۱ وختی که فریسی فرقه عالمه جمع بییه بنده، عیسی چون کود آپرسس: ۴۲ «شما نظر درباره مسیح موعود چیه؟ او چه که زاعه؟» اون جو او شون بدا: «داوود پاتشاه زا.» ۴۳ عیسی بوات: «پس چه طره عه که داوود پاتشاه، خدا روحییم، مسیح، خداوند وا؟ چون او زبور کتاب د واتشه: ۴۴ «”خداوند، چمن خداوند بوات:

»چمن راست طرف ینش

تا وختی که اِشته دشمنون اِشته پا ین درایم.»

۴۵ اگم داوود اجو خداوند وا، پس چه طره او تونه داوود زا بی؟» ۴۶ هیچکس نتونسته چو جو او د ای گلمه ای بوا و آروز پش د هیچ که جرعتش نکه چو کو د سواالی آپرسه.

وای بر شما

اُخْرى عيسى، مردم و اِشْتَن شاگردونش هِمْنَه بوات: ^۲ «تورات معلمین و فَرِیسی فرقه عالمه موسی پیغمبر یقا نِشْتَنده. ^۳ هر چه شما واندِه گوش بدیا و آ کاره بگراه؛ اَمّا چون کارون شارین مکرّا! چون اوه اِشْتَن هر چه که یاد دینده عمل نکرنده. ^۴ سنگینه بارون مردمون دوشّه سر اونینده، اَمّا اِشْتَن حاضر نینده چوه تکون داین را حتی اِشْتَن ای انگوشته اجون پَزَنْده. ^۵ هر کاری کرده چمه خونین که اِشْتَن مردمه نشان بدینده: اوه مقدسه نیویشته ان نویسنده و اِشْتَن پیشانی و اِشْتَن بازو دَبَنْدنده و اِشْتَن ابا دامنه بَلَنْد دوجنده. ^۶ خُشْنده که جشنه دله مجلسه سر بنشنده و عبادتگاهان دَ چاک ترین یقا بدارنده، ^۷ و مردم کوچه و بازاران دَ چون را سلام بکرنده و آجون "استاد" بوانده. ^۸ اَمّا شما مارزا شماهون "استاد" بوانده چون که فقط ای استاد دارا، و شما هندیگر برارونید. ^۹ هیچ کسیم زمین سر "په" موایا چون فقط ای په ای دارا که آسمان دَ اسه. ^{۱۰} و مارزا کسی شماهون "معلم" بواعه چون فقط ای معلم دارا که مسیح اسه. ^{۱۱} کسی که شما دَلّ هُمَنْ دَ پيله تره، گُون شما نوکر بیی. ^{۱۲} هر که اِشْتَن پيله تر بزونه، خوار بی و هر که اِشْتَن فروتن بکره، سر بَلَنْد بی.

«^{۱۳} وای بر شما ای تورات معلمین و فَرِیسی فرقه علما، ای دِ دیمون! شما آسمانه پاتشاهی بره مردومه را دَبَسرونه؛ نه اِشْتَن دله شا و نه آرزا اوه که گونده دله بشنده. ^{۱۴} [«وای بر شما ای تورات معلمین و فَرِیسیون، ای دِ دیمون، شما ای طرف بیوه زَنگون کبیه غارت کریو و ای طرف، تظاهر خونین، طولانیه دعا کرو. چمه خونین، شما سختترین عذاب وینو.]

«^{۱۵} وای بر شما ای تورات معلمین و فَرِیسیون، ای دِ دیمون! شما دریا و خشکی گردا تا ای نفره شما مرید بکرا اَمّا وختی آورون شما مرید بکه، شما آجو دِ برابر اِشْتَن دَ بدتر، جهندمه آتش لایق کرا.

«^{۱۶} وای بر شما ای کوره راهنمایون، که وایو: "اگم کسی معبده سر قسم بخره اشکال نداره، اَمّا اگم معبده طِلاعه قسم بخره، گُون آ قسمه سر بمونه." ^{۱۷} ای کوره نادانان! کومین مهم تره؟ طِلا یا معبد، کِه طِلا مقدس کره؟ ^{۱۸} وایو که: "اگم کسی قربانگاه سر قسم بخره، اشکال نداره، اَمّا اگم به آقربانی که چو قربانگاه سر نانده قسم بخره، گُون آ قسمه سر بمونه" ^{۱۹} ای کورون! کومین مهم تره؟ قربانی یا قربانگاه؟ کِه قربانی مقدس کره؟ ^{۲۰} پس، کسی که قربانگاه سر قسم خره، هِمْنَه اسه که به قربانگاه و هر چی که قربانگاه سر اسه قسمش

خُرده. ^{۲۱} هر که معبده سر قسم خره، هِمنه اسه که معبد سر و خدا که معبد دَ اسه قسمش خُرده. ^{۲۲} هر که آسمانه سر قسم خره، هِمنه اسه که به خدا پاتشاهی تخت سر و خدا که تخت سر نِشتاسه قسمش خرده.

^{۲۳} «وای بر شَما ای تورات معلمین و فریسی فرقه علما، ای دِ دیمون! شَما حکم ده یک آدینه حتی نعنوع و شَوید و زیره را انجام دیا، اما شریعته مهمه احکامه که عدالت و رحمت و وفا داری اسه اهمیت ندیا، آم چپانی اسنده که شَما گون انجام بدیا بی آم که بقیه د غفلت بکرا. ^{۲۴} ای کوره راهنمایان! شَما پشه عه، صافی دَ رد کرا، اما شتر دُرسته بلعا!

^{۲۵} «وای بر شَما ای تورات معلمین و فریسیان، ای دِ دیمون! شَما قداره دویره و بیرون تمیز گرا، اما چو دله ظلم و طمعیم پر! ^{۲۶} ای کوره فریسی، اول قداره دویر و چو دله پاک بکه، که چو بیرون نی پاک بی.

^{۲۷} «وای بر شَما ای تورات معلمین و فریسیون، ای دِ دیمون! شَما قبرونی شارینیو که سیی شون کرده که چون ظاهر چاکه، اما چون دله مرده هان استخون و همّه جور نجاسات دَ پر! ^{۲۸} هِمنه، شَما اِشتن مردمه صالح نشان دیا اما دِل دَ دِدیمی و بدی دَ پریو.

^{۲۹} «وای بر شَما ای تورات معلمین فریسیون، ای دِ دیمون! شَما پیغمبران را مقبره رچ کرا و صالح آدمون قبرون چاک تزین گراه ^{۳۰} و وایو: "اگم چما اجدادِ زمون دَ بیوم، هرگز پیغمبران کوشتن را چونیم هم دست نبیوم." ^{۳۱} شَما اِشتن ضد شهادت دیا که پیغمبرون قاتلون خوردگیو. ^{۳۲} پس بشا و آ کاری که شَما اجداد شروع کردند، شَما تمام بکرا. ^{۳۳} ای مارون! ای افعی زاده آن! چه ظره جهندم مجازات دَ دوزا؟ ^{۳۴} چون که از پیغمبران و حکیم آدمون و معلمون شَما وَر خرسیم، شَما بعضی کوشا و صلیبه سر کِشا، و بعضی نی اِشتن عبادتگاهون دَ شلاق زنا و شهر به شهر آجون اذیت و آزار گرا. ^{۳۵} پس، همّه ی صالحه آدمون خون که ایکرده ببه، شَما گردن دگنه، صالحه هابله خون گنه تا زکریا، برخیا زا خون، که اجو معبد محراب و قربانگاه دَ بکشترون، ^{۳۶} حقیقتا، شَما را وام تمام ام کارون گناه، ام نسله گردن دگنه.

^{۳۷} «ای اورشلیم، ای اورشلیم، ای شهری که پیغمبرون کوشی و آ کسی ای که اشته وَر خرسنده سگسار کری! چند را بگوسیم که ای گرگی شارین که اِشتن کیچکون اِشتن پر و بال بن جمع کریه، اشته خردگون جمع بکریم، اما ته نِگوسیش! ^{۳۸} شَما کییه شَما را خراوه شارین مونه. ^{۳۹} چون شَما را وام دِ هنی

آمین نیوینا تا آ روزی که بواویو: ”مبارکِ اِسِه آکسی که خداونده نومیمِ آ.“

۲۴

آخره زُمونَه نشانان

۱ وختی که عیسی معبدِ دَ اَبَر بِشِه و شاگرده چوه وَر بومندِ تا معبدِه بناعون آجو نشان بدینده. ۲ عیسی آجون بوات: «همه‌ی ام بنایان وینو؟ حقیقتا، شَما را وام دِ سِگی سِگ سر نمونه، بلکم همّه ویرانه بی.»

۳ وختی عیسی زیتونه کوه سر نشته به، چو شاگرده خلوتی چو وَر بومندِ و بواتشون: «اجما بوا کی ام اتفاقه دگنده و اشته اومینه نشانه و آخر زُمونَه اومینه نشانه چیه؟» ۴ عیسی جواو بدا: «ویراجون ببا که گمراه مَبَا. ۵ چون خیلین چمن نومه دَ آینده و وانده ”از مسیح موعود اِسیم“ و پر آدمون گمراه کرده. ۶ شَما جنگون خبر اَشَنوا و جنگون شایعات شَما گوش آرسه. ویراجون ببا پریشون مَبَا، چون هِمَنَه گون بیبی، ولی ام هنوز آخر دنیا نی. ۷ قومی علایده قومه سر و مملکتی علایده مملکت سر جنگ کرده. و قحطی و زمین لرزه جورواجور یقاعون دَ آ. ۸ اما ام همه فقط زَنَتیه درد شروع بین شارین که دردون فاصله کمتر و کمتر بینده.

۹ « آ لحظه شَماهون دشمنون تسلیم گرنده تا عذاب بوینا، و شَما هون کوشنده. همه‌ی قومه چمن نومه خونین شَما کود بیزار بینده. ۱۰ آ روزون خیلین اِشتن ایمان از دست دینده، و هندیگره خیانت گرنده و هندیگر دَ بیزار بینده. ۱۱ پر دروعین پیغمبران آینده و خیلین گمراه کرده. ۱۲ بدی پر آبینِه خونین، خیلین محبت کم بی. ۱۳ اما هر که تا آخر تاو بایره نجات پیدا کره. ۱۴ و خدا پاتشاهی شاده خبر تموم دنیا اعلام بی تا همه‌ی قومون را شهادتی بیبی. اُخری دنیا آخر آرسه.

۱۵ « پس وختی بوینتیو که آ ’ویرانه کریار زشت و نجسه‘ که دانیال پیغمبره چو درباره نیویشتشه، مقدس یقا دَ ناعشونه، ۱۶ آ موقع آوی که یهودی اِسنده، کوهون سمت دوزنده؛ ۱۷ و آ کسی که کییه بونه سر بیبی، چی ای اوگتنه را، اشنیوما؛ ۱۸ و آ کسی که زمین سر بیبی، اِشتن آبا اوگتنه را اومگرده کییه. ۱۹ وای به حال زَنکونی که آ روزون آورنده و آ زَنکونی که خوردگ شت دینده! ۲۰ دُعا پِگراه که شَما دِوَشَتَن زمسون یا مقدسه شنبه روز مَبی. ۲۱ چون آ زمون پيله مصیبتی اتفاق دگنه که چو شارین دنیا شروع بیننه زمون تا هاروین روز اتفاق

دِنگنه و هرگز نی اتفاق ننگه. ^{۲۲} اگم خدا آ روزون کوتاه مگره، هیچ بشری جان سالم بدر نبره. اما خدا آ کسونی خونین که اِشتن انتخابش کرده، آ روزون کوتاه گره.

^{۲۳} «آ زمون، اگم کسی شماش بوا» ددسو مسیح موعود بیبا اِسِه! یا «مسیح موعود پِر اِسِه!» باور مکر. ^{۲۴} چون دروعین مسیحون و دروعین پیغمبره اسنده و عجیب کارون و پيله معجزاتی کرده که اگم بتوننده، اوه که انتخاب بنده نی گمراه بکرنده. ^{۲۵} دِدسا پیش تر شما را واته بيم. ^{۲۶} پس اگم شماهون بوانده که ددسا «مسیح موعود بیباون اِسِه» پِر مشا؛ و اگم بوانده ددسا، «مسیح موعود اتاق دل اِسِه» باور مکر. ^{۲۷} چون همنه که صاعقه آسمانه شرقی طرف د زنه و چوه نور تا غرب آرسه، انسانه زا اومیین نی همنه بی. ^{۲۸} هر یقا که لاشه ای بیبی، لاشخوره پِر جمع بینده.

^{۲۹} «آلْبَحَل، اَمصیبتَه روزون پَش

» آوتاو تاریک بی

و ماهنی د نور ندی؛

ستاره عون آسمان د ایگیننده،

و آ قدرتونی که آسمانش محکم نیبا دردشه لرزنده.

^{۳۰} اُخری انسانه زا نشانه آسمان د ظاهر بی و همّهی دنیا قبيله اِشتن سینه سر کوعه، و انسانه زا ویننده که قدرت و زیاد جلالیم، آسمونه ابران سر آ. ^{۳۱} و انسان زا شیپوره بلنده صصیم اِشتن فرشته عون خرسه تا اوی که چو را انتخاب بیه بنده دنیا چهار گوشه د آسمونه ام سر تا آ سر جمع بکرنده.

^{۳۲} «انجیله دار د ام درسه بیگیرا: هر وقت چو لاخهان جوونّه زین، لیو دینده، زونو که تاوسان نزدیکه. ^{۳۳} وختی که همّهی ام چیونرون بوینت، بزونا که انسان زا نزدیکه، پِر نزدیکه. ^{۳۴} حقیقتا، شمارا وام تا همهی ام چیه اتفاق مگننده، ام نسل از بین نیشی. ^{۳۵} آسمون و زمین از بین شینده، اما چمن لاوعه هرگز از بین نشینده.

هیچکس آ روز و ساعته نزونه

^{۳۶} «هیچکس آ روز و ساعته نزونه جز آسمانیه په؛ حتی آسمانه فرشته و زا نی نزوننده. ^{۳۷} انسانه زا اومیین زمون، نوح پیغمبره رْمونه شارین بی. ^{۳۸} آ روزون تا آ روزی که نوح پیغمبر کشتی دله بشی، یعنی پیش از ام که سیل با، مردم

حُرْدَيِنْدِه و آخَرْدَيِنْدِه، زن بَرْدَيِنْدِه و شو گَرْدَيِنْدِه^{۳۹} و نَزوئِسِيْنْدِه چه اتفاقِ گُونِ دگنه. تا ام که سيل بومه و اجون هُمُنِ اِشْتَنِ خَمْنَا بېرْدِشِه. انسانه زا اوميين ني هِمَنَه بِي. ^{۴۰} آ رُوزونِ دِ مَرْدِكِي که زمين سر اِسْنَدِه، ايو بَرْنَدِه و آ ايو پَر نِيِنْدِه. ^{۴۱} و دِ رَنَكِي که گندمه دسه آسِيا گِرِنْدِه، ايو بَرْنَدِه و آ ايو پَر نِيِنْدِه. ^{۴۲} پَس آگاه ببا، چون نِزانو شَمَا خِداوند چه روزي آ. ^{۴۳} اَجِمِ بَزونا که اگم کييه صاحب زونسي دزد چه ساعتی از شو آ، بيدار منتي و نَاشْتِشِ يِ دِزِي بکرنده. ^{۴۴} پَس شَمَا ني آماده ببا، چون انسان زا، ساعتی آکه شَمَا چو انتظاره ندارو.

^{۴۵} «پَس اَنوکر امين و دانا کيه که، چو ارباب اجو اِشْتَنِ کييه آدمان سرپرست کردشه تا چون غذا وختييم آدي؟ ^{۴۶} خُش به حال اَنوکرِي که وختي چو ارباب آگرده، اجو کاره سر بوييه. ^{۴۷} يقين بزونا که چو ارباب اِشْتَنِ همهي دارايي چو دست دی. ^{۴۸} اما اگم اَنوکر، شرور بيبي و اِشْتَنِييمِ فِکَر بکره که ”چمن ارباب دير تر آ“ ^{۴۹} و علايده نوکرون بزنه و عرق آخَرانِ خَمْنَا بخره و آخَره، ^{۵۰} آ موقع چو ارباب آروز و ساعتی که او خبر دار ني آ ^{۵۱} آجو تنبيه کره، و دِديمون يقا فِر دي، آ يقايي که بزمنده و دندون دندونون سر فشار دینده.

۲۵

ده کِلِگِ مِثَال

۱ «آروز، آسمونه پاتشاهی، ده جوان کِلِگِ شارين بي که ويه رِفِينْدِه و اِشْتَنِ چراوشون اوگت و بَشِنْدِه رُما پيشواز. ^۲ پنج نفر از اوه نادون و آ ای پنج نفر عاقل بِنْدِه. ^۳ نادونه کِلِگونِ اِشْتَنِ چراوشون اوگت اما روعنشان اِشْتَنِ خَمْنَا نِبرِد. ^۴ اما عاقل کِلِگون، اِشْتَنِ چراوييم، قداروني مَشْتِ روعن بېرْدِشونه. ^۵ وختي زما اومين طول بکَشِس هُمُنِ پِلکِ سنگين ببه و خواو بَشِنْدِه. ^۶ نصفه شوه را، بَلْنْدِه صَصِي بومه که واتِي: ”رُما کورو آ! بشا چو پيشواز!“ ^۷ اُخْرِي هِمَنَه ي کِلِگون اوپاب بېنْدِه و اِشْتَنِ چراوشون آماده بکه. ^۸ نادان کِلِگِ عاقله کِلِگون بواتند: ”ايکه آز شَمَا روعن آجا آديا، چون چما چراو کورو ايمرنده.“ ^۹ اما عاقله کِلِگون جواوشون بدا: ”ام روعنی که دارام هم چما را هم شَمَا را وس نيه. چاکتره که بشا و شَمَا را روعن بَخْرَا.“ ^{۱۰} اما اَلْحَظَه که اوه روعن خريين را شيه بنده، زما آرسس و کِلِگاني که آماده بنده، بَشِنْدِه جشن و بَر دَبَسِه ببه. ^{۱۱} چو پَش، آ ای کِلِگون ني آرسسنده و بواتشون: ”آقا، آقا، بر چما را آکه!“ ^{۱۲} ولي زما بواتش: ”حقيقتن، شَمارا وام از شَماهون اونزوم.“ ^{۱۳} پَس ويراچون ببا، چُون

نه آروزَ خبر دارا و نه آ ساعت.

سُه نوکر مثال

«^{۱۴} آسمانه پاتشاهی مردکی شارین بی که گویش بیسی سفر. پس اِشتن نوکرونش وُنگ بکه و اِشتن مال و ملالش اجون اوس ببه ^{۱۵} هر نوکریش چو توانایی قدرش بدا، ایو پنج قنطار، یعنی ای کارگره صد سال مزدِ قدر، آ ایو دِ قنطار یعنی ای کارگره چهل سال مزد قدر، و آ ایویم ای قنطار یعنی ای کارگره بیست سال مزد قدر و اُخری بْشه سفر. ^{۱۶} آ مردکی که پنج قنطارش ایگتْش به، اَلْبَحَل بْشه و چوعییم معاملش بْگه و پنج علایده قنطارَ نی سودش بْگه. ^{۱۷} و آ کسی که دِ قنطارش دَ، دِ علایده قنطارَ نی سودش بْگه. ^{۱۸} اما آ کسی که ای قنطار ایگتْش به، بْشه و زمینش بکنت و اِشتن اربابه پولش بر مخفیش بْگه.

«^{۱۹} طولانیه مدتی پَش، آ نوکران ارباب آگردس و اجون حساب کتاب را وُنگ بْگه. ^{۲۰} آ نوکری که پنج قنطارش ایگتْش به، بومه و آ ای پنج قنطارش نی اِشتن خمنایرد و بوات: ”ای ارباب، اَمِر پنج قنطار اوس ببه اَمی آ ای پنج قنطار که سودم کرده.“ ^{۲۱} چو اربابه جواو بدا: ”آفرین، ای چاک اَمینه نوکر! اَم وِلگِ کار اَمین بَیش، بس پر چیون آته اوس بَرَم بوره و اِشته اربابه شادی دَ شریک ببه!“ ^{۲۲} نوکری که دِ قنطارش ایگتْش به نی پیش بومه و بوات: ”ارباب اَمِنَ نی دِ قنطار اوس ببه اَمی آ ای دِ قنطار که سودم کرده.“ ^{۲۳} چو اربابه جواو بدا: ”آفرین، ای چاک و اَمینه نوکر! اَم وِلگِ کار اَمین بَیش، بس پر چیون آته اوس بَرَم بوره و اِشته اربابه شادی دَ شریک ببه!“ ^{۲۴} اُخری نوکری که ای قنطارش ایگتْش به، پیش بومه و بوات: ”ارباب چون زونسیم ته سخت گِیرَ مردکی اِسیش، و آ یقایی که نِکاشتی، دِرِنی و آ یقایی که دانه اونشوندیش جمع کری ^{۲۵} پس بترسسیم و بَشیم و اِشته قنطارم زمین دل مخفیم بکه. بفرما، اَمی اِشته پول!“ ^{۲۶} اما چو اربابه جواو بدا: ”ای تنبل و بد نوکر! ته که زونسی یقایی که نِکاشتمه دِرِنم و یقایی که دانه اونشوندیمه، جمع کرم ^{۲۷} پس چرا چمن پولر صَرّافان ور ننا تا وختی سفر دَ آگردم اجو چو سودییم ایگیرم؟ ^{۲۸} آ قنطاره چو کود ایگیرا و آدیا اوی که ده قنطار داره. ^{۲۹} چون به هر که داره، ویشتر آدایه بی تا فراوانی بداره؛ اما آ که نِداره، آچی که داره نی چو کو دَ ایگتْش بی. ^{۳۰} اَم بی مصرفه نوکره بَره سر تایریکیه دَ دراینا، یقایی که برمنده و دندون دندونون سر فشار دینده.“

داوریه روز

« وختی که انسانه زا اِشتن شکوه و جلالییم، همه‌ی فرشته‌ه عون خَمنا با، اِشتن باشکوه پاتشاهی تخت سر نشه ^{۳۲} و همه‌ی قومه چو پیش جمع ببینده و چوپونی شارین که گوسپندون بُزَنَ دَ جدا گره، مردمه جدا گره: ^{۳۳} گوسپندون راسه طرف و بُزُون اِشتن چپه طرف نی. ^{۳۴} اُخری پاتشاه به اوی که چو راسه طرف اِسنده وا: ”ای شمایی که چمن به شَماهونش برکت بدا، بایا، و پاتشاهی ارث ببرا که دنیا اول شَمَا را آماده بیه به. ^{۳۵} چون وَشیرِم به، اَمِنرون غذا بدا؛ تَشیرِم به، اَمِنران آو بدا؛ غریب بَیم، اَمِنرون یقا بدا. ^{۳۶} لخت بَم، اَمِنرون خَلاو بدا؛ مریض بَیم، چمن عیادت را بومیو؛ زندان بَیم، چمن ویتنه را بومیو. ” ^{۳۷} اُخری صالح آدمه جواو دینده: ”آقا، کی اَیمون وشیر بونیت و اَیمون غذا بدا، یا تَشیر بیونیتمون و اَیمون آو بدا؟ ^{۳۸} کی اَیمون غریب بونیت و اَیمون یقا بدا و یا لخت بَیش، و اَیمون خَلاو بدا؟ ^{۳۹} کی اَیمون مریض و یا زندان بونیت و اِشته ویتنه را بومیوم ^{۴۰} پاتشاه جواو بدا: ”حقیقتا، شَمارا وام آچی ای که شما چمن وِلگ ترین برارون را بکه، چمن کردرونه.“

^{۴۱} «اُخری پاتشاه به آوه که چو چپه طرف اِسنده وا: ”ای لعنت بیون، چَمَن دور ببا و ابدیه آتش دله بشا آ آتشی که شیطان و چو فرشته عون را آماده بیاسه، ^{۴۲} چون وشیرِم به، اَمِنرون غذا ندا؛ تَشیرِم بَیم، اَمِنرون آو ندا؛ ^{۴۳} غریب بَیم، اَمِنرون یقا ندا؛ لخت بَیم، اَمِنرون خَلاو ندا؛ مریض و زندانی بَیم، چمن ویتنه را نومیو. ” ^{۴۴} اُخری آوه جواو دینده: ”آقا، کی اَیمون وَشیر، تَشیر، غریب، لخت، مریض و زندان دَ بوینتیوم و اَیمون خدمت نکه؟“ ^{۴۵} آو جواو دی: ”حقیقتا، شَمَا را وام آچی که چمن وِلگترین برارون را نگرَدیو چمن نگرَدیو ^{۴۶} پس آمه شینده ابدیه عذاب دله، اما صالحه آدمه شینده ابدیه زندگی دله.“

۲۶

عیسی کوشتنه نقشه

ا وختی عیسی همّه‌ی آم لاوعونش بکه، اِشتن شاگردونش بوات: ^۲ «زونو که دِ روز پَش، پَسَخ عید آو انسانه زا تسلیم کرده تا صلیب سر بوکوشندش. ^۳ پس سران کاهنون و قوم یهود شیخان، معبده پيله کاهنه کاخ جمع ببنده. معبده پيله کاهنه نوم قیفا به. ^۴ آوه هندیکریم نقشه شون بکشس که چه ظَره بی صص صلَم، عیسی دستگیر بگرنده و بوکوشنده. ^۵ اما بواتشون: «آم کاره عیده روزون مکرَم، مبادا که مردم شورش بکرنده.»

عیسی بیت عنیا

۱۷ وختی که عیسی بیت عنیا ده، جذامیه شمعونه کتیه د به، ۷ زَنکی ای، ای مرمیره عطر قابیبیم که گرون عطرییم مَشت به، چو وِر بومه و ا لحظه که عیسی سفره سر نشته به، عطریش عیسی سر ایکه ۸ شاگرده وختی امشون بوینت پر عصبانی ببنده، بواتشون: «چرا اسراف کری؟» ۹ «تونسیم ام گرون عطره گرون بخروشوم و چو پوله فقیران آدیوم.» ۱۰ اما عیسی امش بزونس و پوات: «چرا ام زَنک ناراحت کزو؟ او چاکه کاریش چمننا کرده. ۱۱ فقیره همیشه شما دویر و بر اسنده، اما از همیشه شما خمننا نیم. ۱۲ ام زَنک ام عطریش ایکه چمن سر و امینش خشاردنه را آمادش کرده. ۱۳ حقیقتا، شما و ام همه ی دنیا، هر یقا که ام انجیل اعلام بیی، ام زَنکه کار نی چو یادبود را واته بی.»

یهودا خیانت

۱۴ اُخری یهودا اسخریوطی که ایو از آدونزده شاگرد به، بیه سران کاهنان وِر ۱۵ و پوات: «اگم عیسی شما ور تسلیم بکرم امین چه آدیا؟» او ه سی نقره سکه شون اجوشون بدا. ۱۶ ا لحظه یهودا فرصت پش گردستی تا عیسی تسلیم بکره.

آخرین شوم

۱۷ بی خمیر مایه فطیره عیده اولین روز که هه پسخه عیده، شاگرده عیسی وِر بومند و آپرسشونه: «گوی کا اِشرا تهیه بوینوم تا پسخ عید شومه بخری؟» ۱۸ عیسی آجون بوات که شهر د فلان کسه ور بشا و آجو بوايا: «استاد واتشه: "چمن موقع نزدیک آبیاسه. گوم پسخ عیده شومه چمن شاگردانیم اشته گه د بخرم.» ۱۹ شاگردان همنه که عیسی واتش به، بگردشونه و پسخ عید شومشون آماده بگه.

۲۰ شو ببه و عیسی اِشتن دونزده شاگردانیم سفره سر بنشتنده. ۲۱ شوم خُردنه موقعه، عیسی بوات: «حقیقتا، شما و ام ای نفر شما میون امین دشمنه تسلیم کره.» ۲۲ شاگرده پر ناراحت ببنده و ای نفر ای نفر عیسی کود آپرسشونه: «آقا، از که آ آدم نیم؟» ۲۳ عیسی جواو بدا: «آ که اِشتن دسه چمن خمننا ای قداره ای دله کره، او امین تسلیم کره. ۲۴ انسانه زا همنه که چو درباره مقدسه کتاب نیویشته بیاسه، چو را اتفاق دگنه، اما وای بحال آ کسی که چوه خیانتی ام، ام اتفاق انسانه زا سر با. چو را چاک تر به که هرگز دنیا

نومیه به.»^{۲۵} آ لحظه یهودا، اوی که گوسیش عیسی خیانت بکره، جواو د بوات: «استاد، از اوم؟» عیسی جواو بدا: «ته اشن بواتی!»^{۲۶} وختی غذاشون خُردی، عیسی نانش اگت و شکر کردنه پش، پارش بکه و اِشتن شاگردانش بدا و بوات: «بیگیرا، بخرآ؛ آم چمن بدن اِسِه.»^{۲۷} اُخری قدارش اگت و شکر کردنه پش، اوش بدا شاگردان و بوات: «شما همّه از آم آخرا.»^{۲۸} چون که آم چمن خونّه، که چوام تازه عهد مهر گرم. چمن خون ایکرده بی تا پر آدمان گناهان بخشسه بیبینه. ^{۲۹} شمارا وام از د آم انگوره دار میوه نخرم تا آ روزی که آجو تازه، چمن آسمانیه په پاتشاهیه د، شما خمنای بخرم.»^{۳۰} اُخری، ای سرود خونتنه پش، زیتونه کوهه طرف راه دکتنده.

پطرس هاشا کردن پیشگوی

^{۳۱} آ موقع عیسی اجون بوات: «آشونه شما همُن آمِن تیناو آرزو، چون مقدسه نیوشته هان نیویشته بیاسه،
«چوپونه زَم»

و گوسپندون رَمّه پخش بینده.»

^{۳۲} اما از چمن زنده آبینه پش، پیش تر از شما جلیل منطقه شیم.»^{۳۳} پطرس چو جواو بوات: «حتی اگم همّه آته تیناو بارزنده، از هرگز آته تیناو نارزم.»^{۳۴} عیسی اجو بوات: «حقیقتا، اته وام آشون، پیش از ام که سوکوله بخونیه، سه رَا آمِن هاشا کری!»^{۳۵} اما پطرس عیسیش بوات: «حتی اگم لازم بیی اِشته خمنای بمرم، آته هاشا نکرم.» آ ای شاگردان نی همّنه بواتنده.

عیسی دعا باغ چتسیمانی

^{۳۶} اُخری عیسی اِشتن شاگردان خمنای بشه یقایی که چو نوم چتسیمانی به و اجونش بوات: «تا از شیم بر و دوعا گرم، شما بییا بنشا.»^{۳۷} اُخری عیسی پطرس و زیدی د زارش، اِشتن خمنای ببه. عیسی ناراحت و پریشان ببه،^{۳۸} اجونش بوات: «زیاد غم و غرص د، نزدیکه بمرم. بییا وندر و چمنییم بیدار ببا.»^{۳۹} اُخری عیسی ایکه پیش بشه و زانوش بزه و اِشتن دیمش زمین سر اوناشه و دعاش بکه و بوات: «ای چمن په، اگم ممکنه آم عذابه قداره چمن دور بکه، اما نه چمن خواست د بلکم اِشتن ارادییم.»^{۴۰} اُخری اِشتن شاگردان و آگردسش و بیوینتسه که آوه خُتنده. پس پطرسش بوات: «نتونسو ای ساعت چمن خمنای بیدار ببا؟»^{۴۱} بیدار ببا و دعا بکرا تا امتحان ببا. روح مشتاق

إسه، اما جسم ناتوانه.»^{٤٢} هنی دومین را بپشه و دعاش بکه: «ای چمن په، اگم
 علایده راهی نی جز ام که ام عذاب قداره د آخرم، پس ایسته خواسته انجام
 بی.»^{٤٣} وختی آگردس و بیوینتیشه که آوه خُتنده، چون، چون پلک سنگین بیه
 به.^{٤٤} پس هنی آجونش ترک بکه و بپشه و سومین را هه دعاش بکه.^{٤٥} اُخری
 عیسی شاگردان ور بومه و آجونش بوات: «هنوز خُتیو و استراحت کزو؟ دِیسو
 آ ساعت نزدیکه و انسانه زا گناهکاران دستیم تسلیم بی.^{٤٦} اوپاب ببا
 بشوم. کسی که گوِه امین تسلیم بکره آرسه.»

عیسی گرفتار آیین

^{٤٧} وختی که عیسی لاوش گردی یهودا که ایو از آ دوزنه شاگرد به، ای گروهی
 خمنّا که چماق و قمه شون د، آرسنده. آوه سران کاهنان و قوم شیخان طرف
 اومیه بنده.^{٤٨} عیسی تسلیم کرار، یهودا، اشن همراهونش علامتی آدایش به و
 واتش به: «آوی که آز ماچش گرم، آوه؛ آجو بیگیرا.»^{٤٩} یهودا البهل بپشه عیسی
 ور و بوات: «سلام، استاد!» و عیسیش ماچ بکه.^{٥٠} عیسی آجو بوات: «ای
 رفق، آ کاری که چو را اومیش، بکه.» اُخری آ گروه پیش بومند و عیسی سر
 ایگتیده و آجوشون دستگیر بکه.^{٥١} ام موقع عیسی همراهون د ای نفر اشن
 قَمِش بگشیش و معبده پيله کاهنه نوکرش بزه و چو گوشش ایبرشه.^{٥٢} اما
 عیسی آجوش بوات: «قمه بنا چو یقا چون هر که قمه بگشه، قَمیم کوشته
 بی.^{٥٣} فکر کری نتونم چمن آسمانیه په کود بگوم ای لحظه دِل دوزنه لشکر
 فرشته ویشتر چما کمک را بخرسه؟^{٥٤} اگم ام کاره بکرم مقدسه نیوشته آن
 پیشگوی چمن درباره چه طره اتفاق دگنه؟»^{٥٥} هه لحظه عیسی جماعتش
 بوات: «مگم از راهزنم که چماق و قمه ییم چمن پش آیو؟ از هر روز معبد د
 نشتیم و تعلیم دای و آمرون دستگیر نکه.^{٥٦} اما همه ی ام چیه گون اتفاق
 دگنه، تا پیغمبرون پیشگوی انجام بیی.» اُخری همه ی شاگرده آجوشون تیناو
 بنا و دوشتنده.

عیسی محاکمه شورای یهود پیش

^{٥٧} آونی که عیسی شون دستگیر بکه، آجو معبده پيله کاهن ور ببردنده، که
 چو نوم قیافا به. بر معلمین تورات و شیخون جمع آبیّه بنده.^{٥٨} پطرس دور د
 عیسی پش بپشه تا پيله کاهن حیاط آرسس پس دله بپشه و نگهبانان خمنّا
 بنشت تا بوبینه آخر ام قضیه چه بی.^{٥٩} سران کاهنون و تمام یهودیه شورا اعضا

تفلاشون بگه دوروییه شهادتی عیسی ضد آلودی تا آجو بوکوشنده؛^{۶۰} با آم که خیلین بومند و دوروییه شهادتشون بدا، اما نتوسنده دلیلی آلودی تا بتونند عیسی بوکوشنده. آخر سر د نفر پیش بومند^{۶۱} بواتشون: «آم مردکه واتشه، "از تونم خدا معبده خراو بگرم و سه روز دل آجو هنی رچ بگرم."»^{۶۲} آخری معبده پيله کاهن اوپاب ببه و عیساش بوات: «جوابی نِداری بدی؟ ام چیه که ام مردک اشته ضد وا؟»^{۶۳} اما عیسی هیچی نوات. پيله کاهن بوات: «آته قسم دیم آخداپی که زندعه، آجما بوا ته مسیح موعود، خدا زایش؟»^{۶۴} عیسی جواو بدا: «ته اشتن همنه بواتی! شما را وام که چمه پش انسانه زا وینا که خدای قادره راس دست نشته، و آسمونه ابرون سر آ.»^{۶۵} آخری معبده پيله کاهن اشتن خلاو یخس اوزارونبشه و بوات: «کفرش بوات! د شاهد چرا اسه؟ همُن چو کفر بشنوس،^{۶۶} شما حکم چیه؟» جواو د بواتشون: «چو سزا مرکه!»^{۶۷} آخری عیسی دیمه لش آوشون ایکه، آجوشان بزه. بعضی نی آجوشان سیلی بزه،^{۶۸} بواتشون: «ای مسیح، غیب د بوا بیوینوم که آتش بزه؟»

پطرس هاشا

^{۶۹} پطرس کییه برسر، حیاط د نشته به که ای کنیزی چو ور بومه و بوات: «ته هه عیسیای جلیلی بیش!»^{۷۰} اما پطرس همُن پیش هاشاش بگه و بوات: «نزونم چه وای!»^{۷۱} پطرس وختی که بره ور بشه کنیزی آجوش بوینت و به جماعتی که بر وندر د بنده بوات: «آم مردک عیسی ناصری خمنابه!»^{۷۲} پطرس هنی هاشاش بکه، و قسمش بخره که «از ام مردکه اونزونم.»^{۷۳} ایکه بعد، جماعتی که بر وندر د بنده، پیش بومند و پطرسشون بوات: «شکی نی که ته ای نفر از اونیش! اشته لاوکرییه و لهجه د معلومه!»^{۷۴} پطرس اشتن لعنت کردنش شروع بکه و قسمش بخره: «از اصلا ام مردکه آنزائم!» هه لحظه سوکوله بخونت.^{۷۵} آخری پطرس عیسی لاوش ویر باپرد که واتش به: «پیش از آم که سوکوله بخونیه، ته سه را امن هاشا کری.» پطرس ابر بشه و زار زار پورمس.

اُوختی روز ببه، همه‌ی سران کاهنان و قومه شیخان جمع ببنده و هندیکریم مشورتشان بگه که عیسی بوکوشنده. ^۲ پس آجو دبسه دسییم برندن و پیلأس فرماندارشون تحویلشان بدا.

اُوختی یهودا، هه کسی که عیساخ خیانت بکه، بیوینتسه که عیسی شون محکوم کرده، اِشتن گرده کار د پشیمان ببه و سی نقره سکش سران کاهنان و شیخان آگاردونس و بوات: ^۴ «از گنام کرده و بی گناهه آدمی، خون ایگردنه را باعث بپیم.» اما اُون جواوشون بدا: «آجما چه مربوط؟ اِشتن زونی!» ^۵ اُخری یهودا نقره سکه هانش معبد زمین ایگردش و اَبَر بپشه و اِشتنش لافندنییم خفش بکه. ^۶ اما سران کاهنان سگه شان زمین د جمع بگه و بواتنده: «ام سگه چون خونه پولنده، شرعاً روا نی که آجون دگرم معبده صندوق دل.» ^۷ پس مشورت کردنه پش، ا پولییم کوزه گره زمین شون بخری تا چوپیم غریبون را قبرستان رچ بکرده. ^۸ چمه خونین امکان تا هاروین روز «خونه مزرعه» وانده. ^۹ همنه، ارمیای پیغمبره پیشگویی اتفاق دگت که واتش به: «اُون سی نقره سکشون اوگت، قیمتی که اسراییل قوم، چون را بنا، ^{۱۰} و اوه کوزه گره زمین شون بخری، همنه که خداوند آمین واتش به.»

محاکمه پیلأس پیش

^{۱۱} اما عیسی فرماندار پیش وندرد. فرماندار چو کود آپرسس: «ته یهودیان پاتشایش؟» عیسی جواو بدا: «ته همنه وای!» ^{۱۲} اما آزمون که سران کاهنان و شیخان اجوشون تیمت بزه هیچ جوابیش ندا. ^{۱۳} پس پیلأس عیساخ بوات: «نشنوی اشته ضد چه وانده؟» ^{۱۴} اما عیسی چو جواوش ندا، حتی ای تیمتیشینی جواو ندا، همنه که فرماندار پر تعجب بگه.

^{۱۵} فرماندار رسمش د که پسخ عیده موقع ای زندانی ای مردمه انتخایییم آزاد بکره. ^{۱۶} آ وقت زندانی معروفی زندان به که چو نوم بازاباس به. ^{۱۷} پس آزمون که مردم جمع ببنده، پیلأس چون کود آپرسس: «گوا که شما را آزاد بکرم، بازاباسه یا عیسی که آجو مسیح وانده؟» ^{۱۸} امش بوات چون زونسی که پخیلی سَر عیسی تسلیم کړنده. ^{۱۹} وختی که پیلأس داوری تخت سر نشته به، چو رَنگ چو را پیغامیشی بدا، بوات: «ام صالحه مردکییم کار مداء، چون هارو درباره چو خواویم وینته که آمینش عذاب بدا.» ^{۲۰} اما سران کاهنون و شیخون، جماعتشون قانع بگه تا پیلأس کود بگونده که بازاباس آزاد بکره و عیسی

بکشه. ^{۲۱} فرماندار هنی آپرسس: «کومین آز ام دِ نفر شَما را آزاد بکرم؟» اُون جواوشون بدا: «بازاَباسه.» ^{۲۲} پیلاتس چون کود آپرسس: «پس عیسی یم که اجو مسیح وانده، چه بکرم؟» هْمُن بواتند: «اجو صلیب سر بوکوش!» ^{۲۳} پیلاتس آپرسس: «چرا؟ چه بدی ایش کرده؟» اما اُون پلندتر جیکيله شون بکه: «اجو صلیب سر بوکوش!»

^{۲۴} وختی پیلاتس بوینتسه که چو تلاش بی فایده اِسِه و شورش بی، اَوش آخاست و اِشتن دسش مردمه پیش بِشو و بوات: «ام مردکه خون چمن گردن نی. اِشتن زونوا!» ^{۲۵} مردم هْمُن بواتشون: «چو خون چما گردن و چما خوردگون گردن بیی!» ^{۲۶} اَ موقع پیلاتس، بازاباسش چون را آزاد بکه و دستورش بدا تا عیسی شلاق بزنده، اُخری اجو صلیب سر بوگوشنده.

عیسی مسخره کرن

^{۲۷} فرماندار سریازه، عیسی شون ببه فرماندار کاخه حیاط و همهی سریازه عیسی دویره جمع ببنده. ^{۲۸} اُون عیسی خَلاوشون اَبر بایرد، و ارغوانیه آبایی چو دوش سر بِناشون ^{۲۹} و تاجی تیکیم بَوَتشونه عیسی سر بِناشون و ای چویی چو راسه دسشون بدا. چو پیش زانوشون بزسه، و مسخره کردنییم بواتشون: «سلام بر یهودیان پاتشاه!» ^{۳۰} اُون عیسی سر لَش آو ایکردیند، چوشون، چو دَس دَ ایگتَشون و اَ چویم چو سرشون یزه. ^{۳۱} چو مسخره کردنه پش، اَباشان عیسی جان اَبرشون بایرد و اِشتن خَلاونشون اجو دکردنده و اَوشون ببه تا صلیب سر بوکوشنده.

عیسی صلیب سر کوشتن

^{۳۲} وختی که اَبر بِنشده ای مردکییم دیمادیم ببنده که چو نوم شمعون به، قیروان اهالی به، اَوشون مجبور بکه که عیسی صلیبه چو پش بیره. ^{۳۳} وختی یقایی که جُلجتا یعنی جمجه واتشونه، آرسسنده، ^{۳۴} سریازه عیسی شون شراوی بدا که زردآبییم آمیخته به. اما وختی عیسی اجو بچشیش، نگوسشه اجو آخره. ^{۳۵} اَ موقعی که عیسی شون صلیبه سر ببه، چو خَلاون تقسیم کردنه سر، اِشتن میانشون قرعه دراینت ^{۳۶} اُخری بنشتنده و پر نیگهبانی شان بدا. ^{۳۷} اُون عیسی جرمشان تخته ای سر بینیوشتون و چو صلیب سر بزشون: «ام عیسی، یهودیان پاتشاه.»

^{۳۸} دِ راهزن نی عیسی خَمن صلیب سرشون ببه، ای نفر چو راسه طرف و اَیو

چو چپه طرف. ^{۳۹} رهگذرون اشتن سرشون تکان دایي و دشمنون دایینیم ^{۴۰} واتشونه: «ته ای که گوسی معبده خراب بکری و سه روز هنی اجو رچ بکری، هِننه اِشتن نجات بده! اگم ته خدا زایش صلیب سر بوره اشنیو!» ^{۴۱} سران کاهنان و تورات معلمین و شیخون نی ریشخندیم واتشونه: ^{۴۲} «علایده آدمش نجات بده، اما نتونه اِشتن نجات بدی. اگم اسرائیل قومه پاتشاهه، هِننه صلیب سر اشنیو با تا اجو ایمان بیروم. ^{۴۳} آو خدا توکل داره، پس اگم خدا چوعییم خُشه، اجو نجات بدی. چون ادعاش کردی که از خدا زا اِسیم!» ^{۴۴} آ دِ راهزن نی که چو خمنا صلیب سر مصلوب بیه بنده، آوشون دشمنون دایي.

عیسی مردن

^{۴۵} ظهر ساعت دونزه تا سه بعدظهر، تاریکی همه آ سرزمینش بگت. ^{۴۶} ساعت نزدیک سه به، عیسی بلنده صصیمم دادش بگه: «ایلی، ایلی، لَمّا سَبَقْتَنی؟» یعنی «چمن خدا، چمن خدا، چرا امیر تیناو بنا؟» ^{۴۷} بعضی از آوه که بر وندرَد بِنده امشون بشنوس، بواتشون: «ام مردک ایلیا پیغمبره ونگ کره.» ^{۴۸} ای نفر از آوه اَلْبَحَل بَدَوَسش و اسفنجیش باید آجوش تُریشسه شرابیم مَشْت بکه و چویش چو سر بنا و ببردشه عیسی گره پیش تا آخره. ^{۴۹} اما علایده نفر بواتشون: «چو ام کار مدا بارز بیونوم ایلیا پیغمبر چو نجات داینه را آ؟» ^{۵۰} هنی عیسی بلنده صصیمم جیکیش بگه و جانش بده. ^{۵۱} آ لحظه معبده پرده آروازه تا اشنیو دِ پاره ببه. زمین بلرزسشه و سگه آشکاجِسِنده. ^{۵۲} قبره نی آبنده و خیلی از مقدسه آدم که مرده بنده، زنده آبنده. ^{۵۳} آوه قبر دِ آبر بومنده و عیسی زنده آبیته پَش، بشنده مقدسه شهر که هه اورشلیمه و اِشتنشون خیلونشون نشان بده. ^{۵۴} وختی که سربازان فرمانده و سربازانی که عیسی صلیب بِنده تا نگهبانی بدینده، زمین لرزه و همه ی اتفاقانشون بوینت پر بترسِنده، بواتشون: «واقعا که ام مردک خدا زا به.»

^{۵۵} پر رَنکون نی پر بِنده و دور دِ دِشْتینده. اُون جلیله منطقه دِ عیسی پَش اومییه بِنده تا چورا خدمت بکرنده. ^{۵۶} چون میون مریم مجدلیّه و مریم یعقوب و یوسفه ما، و زیدی زارون ما نی بِنده.

عیسی خشاردن

^{۵۷} غروو دم، پولداره مردکی رامه اهالی که چو نوم یوسف به، و ای نفر از

عیسی شاگردان به، ^{۵۸} بَشَه پیلأُس وَر و عیسی جنازش بگوس. پیلأُس دستورش بدا که جنازه اجو بدینده. ^{۵۹} یوسف جنازش اوگت آپیچسشه ای تمیزه کتانه کفنی ^{۶۰} و تازه مقبره ای که اِشِنَا صخره دَ تاشِسَش به، بناشه و پيله سِگی مقبره پیشش بناشه و بَشَه. ^{۶۱} مریم مَجْدَلِيَه و آ ای مریم بر، مقبره پیش نشته پنده.

مقبره نگهبانه

^{۶۲} ای روز پَش، که «یهودیون آماده بینه روز» پَش به، سران کاهنون و فریسی فرقه عالمه پیلأُسه ور بشنده، بواتشون: ^{۶۳} «قربان! ویرماون اسه که ا حُقه باز وختی زنده به، بوات، «از سه روز پَش زنده بيم.» ^{۶۴} پس دستور آده که مقبره دَ تا سومین روز نگهبانی بکرنده، مبادا که چو شاگرده بیشینده، جنازه بدزنده و مردم بوانده که «او زنده آبییاسه»، که اگم بتوننده آم کاره بکرنده، چو آخریه حُقه، چو اولیه حقه دَ بدتر بی.» ^{۶۵} پیلأُس جواو بدا: «سَمَا اِشتن ای دسته نگهبان دارا. بَشَا و هرطور که صلاح وینا، مقبره ویراجون بیا.» ^{۶۶} پس پَشِنده و مقبره سِگه شون مُهر و موم بِگه و نگهبانونی بر بناشون تا مقبره ویراجون ببینده.

۲۸

عیسی زنده آبیین

ای روز یهودیان مقدسه شنبه روز پَش، که هفته اولین روز به، هوا روشن آبیینه موقع، مریم مجدلیه و آ ای مریم مقبره وینتنه را بشنده. ^۲ ای دَفَه پيله زمین لرزه ای بومه، چون خداونده فرشته آسمان دَ نازل ببه و بَشَه مقبره طرف و سِگش چو پیش دَ کنارش بزه و چو سر بنشت. ^۳ فرشته دیم، آسمانه برقه شارین سوش رِي و خلاوش برف شارین سپی به. ^۴ نگهبانان چو وینتنیم ترس دَ لرزِسَینده، و مَرْدَعون شارین بننده! ^۵ اُخْری فرشته ا زَنکُونش بوات: «مترسا! چون که زونم عیسی پَش گردا که صلیب سر کوشته ببه. ^۶ آو بییا نی، چون همنه که واتش به، زنده آبیاسه! بایا و یقایی که چو جنازشون نایه به، پوینا ^۷ اُخْری اَلْبَحَل بَشَا و چو شاگردان بوايا که «او زنده آبیاسه و سَمَا پیش شی جلیل منطقه، سَمَا بر اجو وینا.» ویررون بی ا چیم که بوات! ^۸ پس زَنکون ترس و پر شادییم اَلْبَحَل مقبرشون ترک بکه و بَشِنده تا آم خَوَر عیسی شاگردان

بدینده. ^۹ ای دَفَه عیسی چونیم دیمادیم ببه و بوات: «سلام بر شَما!» زَنکون پیش بومند و عیسی پا دگتنده و آوشون پرستش بگه. ^{۱۰} آ موقع عیسی اجونش بوات: «مترسا! بشا و چمن برارون بوايو که بیشینده جلیل منطقه. بر، آمَن وینده.»

نگهبانان گزارش

^{۱۱} وختی که زَنکون راه دَ بنده، چند نگهبانِ بشنده شهر، همه ی اتفاقشان سران کاهنان را بواتند. ^{۱۲} اَوَن نی شیخون ویتنه و مشورت کردن پش، سربازونشون زیاد پولیشون بدا، ^{۱۳} و بواتند: «مردمِ گون بوايا که "چو شاگرده شَوانه بومند و آ زَمونی که اما خُته بیوم چو جنازشون بَدُزیشونه.» ^{۱۴} و اگم ام خَوَر فرماندار گوش آرسه، اما اِشتن آجوراضی کروم تا شَما را مشکلی پیش ما.» ^{۱۵} پس پولشان ایگت و هه کاری که اَوَن واتشون به بکردنده. تا هاروپین روز ام داستان یهودیان میان اِسه.

پيله وظیفه

^{۱۶} آ موقع آ یازده شاگرد جلیل منطق دَ بشنده آ کوهی که عیسی واتش به آجون، بر وینه. ^{۱۷} وختی بر، عیسی شون بَونیت آجوشون پرستش بگه. اما بعضیه شکشون بگه. ^{۱۸} آ موقع عیسی پیش بومه و بوات: «همه ی قدرت آسمان و زمین سر آمَنشون دایه. ^{۱۹} پس بشا و همه ی قومان چمن شاگرد بکرا و آجون، په نوم و زا نوم و روح القدوس نومییم تعمید غسل بدیا؛ ^{۲۰} و آجون یاد بدیا که هر چه شَمام فرمان داعه، انجام بدینده. بزونو از تا آخر زمون، هر روز شَما حَمنا اِسیم!»